

Liahona

**Frelseren gir oss fred
og glede, s. 18**

**Ut av tåken og inn i Hans lys,
s. 42**

**Hvordan Nephi hjalp min far
og meg, s. 56**

**Søster Uchtdorfs juleminne,
s. 66**

Kristi fødsel, av Phyllis Luch

Vi lærer i Matteus 2:9–11 at de vise menn ga Jesus Kristus gaver da han var et lite barn, og at de ble ledet av en ny stjerne som viste seg da han ble født.

“Stjernen som [de vise menn] hadde sett i Østen, gikk foran dem inntil den kom og ble stående over

stedet der barnet var.

Da de så stjernen, ble de over all måte glade.

De gikk inn i huset, og fikk se barnet med Maria, dets mor, og de falt ned og tilba det. Så åpnet de sine skrin og bar fram gaver til barnet: gull, røkelse og myrra.”

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Vi kan velge å være takknemlige**
Av president Henry B. Eyring
- 7 Besøkende lærerinneres budskap: Et omfattende virkefelt**

HOVEDARTIKLER

- 18 Kunnskapen om at Frelseren lever gir oss fred og glede**
Av eldste Russell M. Nelson
Den levende Guds guddommelige Sønn vil elske deg, oppbygge deg og tilkjennegi seg for deg hvis du vil elske ham og holde hans bud.
- 24 Veien til templet**
Av Chad E. Phares
Selv om de har tatt forskjellige ruter, oppdager siste-dagers-hellige i Ukraina at alle veier som vandres i rettferdighet, fører til templet.
- 28 Mulighetenes nøkkel: 10-årsmarkeringen av Det vedvarende utdannelsesfond**
Av Rebekah Atkin
Det vedvarende utdannelsesfond, som ble bekjentgjort i 2001, har vært til velsignelse for tusener av Kirkens medlemmer.

- 34 Tapt og funnet**
Av Adam C. Olson
Hvordan et ektepar forbandt daglige beslutninger med sitt evige mål.

AVDELINGER

- 8 Små og enkle ting**
- 11 Våre hjem, våre familier: Ikke helt rent, men på rett spor**
Av JaNeal B. Freeman
- 12 Tjeneste i Kirken: Min tjeneste som enslig medlem**
Av Julie Burdett

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Fotoillustrasjon av Matthew Reier. Siste omslagsside: *Jesu Fødsel*, av Carl Heinrich Bloch, brukt med tillatelse fra Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg i Hillerød, Danmark.

- 14 Vi taler om Kristus: Svar på ethvert "Hva om?"**
Av Michael D. Woodbury
- 16 Evangeliets klassikere: Lærdommer fra Mesteren**
Av eldste Marvin J. Ashton
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 79 Ideer til familiens hjemmeaften**
- 80 Til vi ses igjen: Sønnens lys**
Av Jeff S. McIntosh

Kiev Ukraina tempel 24

42

- 42 De talte til oss:
Kom, la oss ham prise**
Av eldste Patrick Kearon

Se om du kan finne
liahonaen som er
gjemt i dette num-
meret. Tips: En gave
under treet.

- 46 Spørsmål og svar**
Hvordan kan jeg beholde en positiv innstilling til fremtiden?
- 48 Plakat: Du er aldri alene**
- 49 Derfor vet jeg: Herren øste ut velsignelser**
Av Kim Koung
- 50 Et sikkert vitnesbyrd**
Av eldste Carl B. Pratt
Gjelder Moronis løfte deg?
- 52 Dette skal dere ha til tegn**
Av Whitney Hinckley
Hvordan profetiene om Kristi fødsel ble oppfylt på mirakuløst vis.
- 55 Gaver med omtanke**
Meningen bak gullet, røkelsen og myrraen som ble gitt til Jesusbarnet.
- 56 De burde forandre seg**
Av Francisco Javier Lara Hernández
Jeg var det eneste medlemmet av min familie som tok imot evangeliet. Nå måtte jeg finne ut hvordan jeg skulle reagere når deres livsstil var i strid med evangeliets prinsipper.
- 58 Møt bror Joseph**
Her er noen få ting du kanskje ikke vet om profeten Joseph Smith.

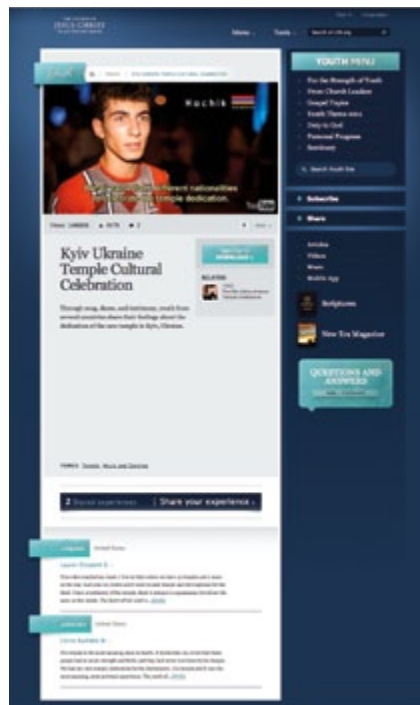
72

- 59 Et spesielt vitne: Hvordan kan jeg følge Frelseren?**
Av eldste Quentin L. Cook
- 60 De ordene**
Av Angie Bergstrom Miller
Hva kunne Shelby gjøre når hun hørte sine venner banne?
- 62 Vår side**
- 63 Tempelkort**
- 64 Bring Primær hjem: Skriftene lærer meg om Frelserens fødsel og annet komme**
Av Jennifer Maddy
- 66 Juletreet**
Av Harriet R. Uchtdorf
Et juleminne fra min barndom i Tyskland.
- 68 Mitt misjonsfond**
Av Spencer S.
Du kan begynne å spare til din misjon i dag.
- 69 Trosartiklene**
Tretten av våre viktigste trosoppfatninger.
- 70 For små barn**

50

Mer på Internett

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Det **vedvarende utdannelsesfond** har blomstret siden president Gordon B. Hinckley bekjentgjorde det for 10 år siden (se side 28). For å lese flere suksesshistorier, finne ut hvordan du kan få lån fra Det vedvarende utdannelsesfond eller bidra til fondet, gå inn på pef.lds.org.

FOR UNGDOM

Les hvordan Kiev Ukraina tempel har styrket familier (se side 24), og se hvordan **ungdommens kulturfeiring** som fant sted før templet ble innviet, styrket de medvirkende tenåringenes vitnesbyrd. Se den inspirerende filmen på youth.lds.org (søk etter "Kyiv Ukraine Temple").

FOR BARN

Nyt julefortellingene på side 64, 66 og 70. Deretter kan du **se en film om den første jul basert på Lukas 2**. Gå inn på lds.org/new-testament-videos.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Aktivisering, 34	Misjonærarbeid, 39,
Den hellige ånd, 50	49, 50, 56, 68
Det vedvarende utdannelsesfond, 28	Musikk, 11
Eksempel, 7, 11, 60	Normer, 60
Familie, 11, 34, 56	Omvendelse, 24,
Forsoningen, 4, 14	34, 42
Helbredelse, 14	Profeter, 52, 58
Hjelpeforeningen, 7	Smith, Joseph, 58
Håp, 42, 46	Snow, Lorenzo, 10
Innstilling, 46	Takknemlighet, 4
Jesus Kristus, 4, 14,	Tale, 60
16, 18, 42, 48, 52,	Tempelarbeid, 24,
55, 59, 64, 70, 80	63
Jul, 4, 9, 12, 18, 38,	Tjeneste, 4, 7, 12,
39, 40, 41, 42, 52,	28, 38, 39, 40, 41,
55, 66, 70, 72, 73	68
Kall, 12	Tro, 69
Kirkens historie, 8	Undervisning, 11,
Konvertering, 49,	16
50, 56	Utdannelse, 28
	Velsignelser, 4
	Vitnesbyrd, 50

Av president
Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første
presidentskap

VI KAN VELGE Å VÆRE takknemlige

Vår himmelske Fader befaler oss å være takknemlige i alle ting (se 1 Tessalonikerbrev 5:18), og han fordrer at vi takker for de velsignelser vi mottar (se L&P 46:32). Vi vet at alle hans bud har til hensikt å gjøre oss lykkelige, og vi vet også at det medfører elendighet å bryte budene.

For å være lykkelige og unngå å føle oss elendige, må vi altså ha et takknemlig hjerte. Vi har alle sett sammenhengen mellom takknemlighet og lykke. Vi ønsker alle å føle takknemlighet, men likevel er det ikke lett å alltid være takknemlig i alle ting når vi opplever prøvelser i livet. Sykdom, skuffelse og å miste mennesker vi er glad i, er ting som fra tid til annen forekommer i vårt liv. Våre sorger kan gjøre det vanskelig å se våre velsignelser og sette pris på de velsignelser Gud har i vente for oss.

Det er en utfordring å telle våre velsignelser fordi vi har en tendens til å ta gode ting for gitt. Når vi ikke lenger har tak over hodet, mat å spise eller varme fra venner og familie, innser vi hvor takknemlige vi skulle ha vært da vi hadde disse tingene.

Ikke minst er det noen ganger vanskelig for oss å være tilstrekkelig takknemlige for de største gaver vi mottar – Jesu Kristi fødsel, hans forsoning, løftet om oppstandelse, muligheten til å leve evig sammen med våre familier, evangeliets gjengivelse sammen med prestedømmet og dets nøkler. Bare med Den hellige ånds hjelp kan vi begynne å føle hva disse velsignelsene betyr for oss og dem vi er glad i. Først da har vi mulighet til å klare å være takknemlige i

alle ting og unngå å krenke Gud ved utakknemlighet.

Vi må vende oss til Gud i bønn og be om at han, ved Den hellige ånds kraft, vil hjelpe oss å se våre velsignelser tydelig midt i våre prøvelser. Han kan ved Åndens kraft hjelpe oss å bli klar over og være takknemlige for velsignelser vi tar for gitt. Det som har hjulpet meg mest, er å be til Gud: “Vil du være så snill å lede meg til noen jeg kan hjelpe for deg?” Det er ved å hjelpe Gud å velsigne andre at jeg har sett mine egne velsignelser klarere.

Min bønn ble en gang besvart da et ektepar jeg ikke hadde møtt før, inviterte meg med til et sykehus. Der fant jeg et spedbarn som var så lite at hun kunne få plass i hånden min. I løpet av de få ukene hun hadde levd, hadde hun allerede gjennomgått en rekke operasjoner. Legene hadde fortalt foreldrene at flere krevende operasjoner var nødvendige for at hjertet og lungene kunne opprettholde livet til dette lille Guds barn.

Etter anmodning fra foreldrene ga jeg barnet en prestedømsvelsignelse. Velsignelsen innbefattet et løfte om at livet ville bli forlenget. I tillegg til å få gi en velsignelse, ble jeg selv velsignet med et mer takknemlig hjerte.

Med vår Faders hjelp kan vi alle velge å føle mer takknemlighet. Vi kan be ham hjelpe oss å se våre velsignelser tydeligere, uavhengig av våre omstendigheter. Den dagen satte jeg større pris enn noensinne før på at mitt eget hjerte og mine egne lunger fungerte. På hjemveien takket jeg for velsignelser mine barn hadde mottatt, som jeg nå kunne se klarere at var mirakler i form

Gud Faderen ga sin Sønn, og Jesus Kristus ga oss forsoningen, den største av alle gaver.

av godhet fra Gud og gode mennesker rundt dem.

Ikke minst følte jeg takknemlighet fordi jeg så forsoningen i virksomhet i disse engstelige foreldrenes og mitt eget liv. Jeg hadde sett håp og Kristi rene kjærlighet skinne i deres ansikter, selv i deres fryktelige prøvelse. Og jeg følte den tilkjennegivelse man kan føle hvis man ber Gud vise at forsoningen kan la oss føle håp og kjærlighet.

Vi kan alle velge å uttrykke takknemlighet i bønn og be Gud om veiledning til å kunne tjene andre for ham – ikke minst på denne tiden av året når vi feirer Frelserens fødsel. Gud Faderen ga sin Sønn, og Jesus Kristus ga oss forsoningen, den største av alle gaver (se L&p 14:7).

Å uttrykke takknemlighet i bønn kan hjelpe oss å se hvor store disse og alle våre andre velsignelser er, og på den måten kan vi motta den gave et mer takknemlig hjerte er. ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Askrive ned våre opplevelser og velsignelser kan hjelpe oss å huske dem og gi oss noe å henvise til ved senere anledninger. Vurder å be dem du underviser, om å skrive ned hva de er takknemlige for – for å hjelpe dem å huske hvilke velsignelser de har mottatt, bli oppmerksomme på nåværende velsignelser og glede seg til fremtidige velsignelser.

Du kan også oppmuntre dem du underviser, til å følge president Eyrings eksempel ved å be vår himmelske Fader lede dem til noen de kan hjelpe.

Ta en takknemlighetsutfordring

Av John Hilton III og Anthony Sweat

La oss ikke bare snakke om å telle våre velsignelser – la oss gjøre det! Lag en liste over 100 ting du er takknemlig for. Hvis du tror det er for mange, prøv dette:

1. Skriv 10 fysiske evner du er takknemlig for.
2. Skriv 10 materielle eiendeler du er takknemlig for.
3. Skriv 10 levende personer du er takknemlig for.
4. Skriv 10 avdøde personer du er takknemlig for.
5. Skriv 10 ting ved naturen du er takknemlig for.

6. Skriv 10 ting om dagen i dag du er takknemlig for.
7. Skriv 10 steder i verden du er takknemlig for.
8. Skriv 10 moderne oppfinnelser du er takknemlig for.
9. Skriv 10 matretter du er takknemlig for.
10. Skriv 10 ting ved evangeliet du er takknemlig for.

Når vi lager en liste som denne, oppdager vi at en liste over 100 ting bare er en liten brøkdel av alt det Gud har gitt oss.

BARN

Hjelp meg å se mine velsignelser

Felipe ber vår himmelske Fader om å hjelpe ham å se velsignelsene i hans liv. Hjelp ham å finne ting han kan være takknemlig for, ved å sette ring rundt dem. Sørg for at du ikke overser disse tingene

som er gjemt i bildet: hus, banan, hund, kirke, skole, klær, sykkel, gitar, ball og blomst.

Vurder å lage en liste over ting du er takknemlig for og presentere den for familien din.

Et omfattende virkefelt

Studér dette lesestoffet, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Tro • Familie • Hjelp

Herren, hans kirke, familier og samfunn trenger rettferdige kvinners innflytelse. Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har sagt: “Enhver søster i denne kirken som har inngått pakter med Herren, har et guddommelig påbud om å hjelpe til med å redde sjeler, å lede verdens kvinner, å styrke Sions hjem og bygge opp Guds rike.”¹

Noen søstre lurer kanskje på om de kan utrette slike store ting. Men som Eliza R. Snow (1804–87), Hjelpeforeningens andre generalpresident, forklarte: “Ingen søster er så isolert, og hennes sfære er ikke så snever at hun ikke kan utrette en god del med hensyn til å etablere Guds rike på jorden.”² Søster Snow forklarte også at Hjelpeforeningen ble organisert “for å utrette ethvert godt og edelt verk.”³

Deltagelse i Hjelpeforeningen utvider vårt virkefelt ved å gi hver søster anledninger til å utvikle tro, styrke familier og hjem og yte tjeneste både hjemme og ute i verden. Heldigvis behøver ikke vår innsats som enkeltpersoner eller Hjelpeforeninger, være store og overveldende, men de skulle være veloverveide og konsekvente. Rettferdige handlinger som daglig bønn, både personlig og som familie, daglig skriftstudium og å stadig foredle våre kall i Kirken, vil hjelpe oss å utvikle tro og bygge opp Herrens rike.

Til søstre som lurer på om disse tilsynelatende ubemerkede bidragene kan gjøre utslag, bekrefter eldste Ballard: “Enhver søster som står frem for sannhet og rettferdighet, reduserer det ondes innflytelse. Enhver søster som styrker og beskytter sin familie, utfører Guds verk. Enhver søster som lever som en Guds kvinne, blir et lys som andre kan følge, og sår frø av rettferdig innflytelse som vil bli høstet i kommende tiår.”⁴

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan kan jeg hjelpe søstrene jeg besøker, å bli klar over og bruke sin evne til å øve rettferdig innflytelse?

2. Hvordan kan jeg bruke mine unike gaver og talenter til velsignelse for andre?

Fra Skriftene

1 Korinterbrev 12:4–18; 1 Timoteus 6:18–19; Mosiah 4:27; 13. trosartikkel

Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Fra vår historie

Eliza R. Snow, som hadde virket som sekretær da Hjelpeforeningen ble organisert i Nauvoo, ble kalt av president Brigham Young (1801–77) til å reise rundt i Kirken og hjelpe biskoper å organisere Hjelpeforeningen i deres menigheter.

Søster Snow sa: “Hvis noen av døtrene og mødrene i Israel føler seg det minste begrenset i sitt nåværende virkefelt, vil de finne rikelig med anledninger til å anvende enhver evne til å gjøre godt som de har blitt rikelig begavet med ... President Young har åpnet for et stort og omfattende virkefelt.”⁵

NOTER

1. M. Russell Ballard, “Rettferdige kvinner”, *Liahona*, des. 2002, 39.
2. Eliza R. Snow, “An Address”, *Woman's Exponent*, 15. sep. 1873, 62.
3. Eliza R. Snow, “Female Relief Society”, *Deseret News*, 22. april 1868, 81.
4. M. Russell Ballard, *Liahona*, des. 2002, 39.
5. Eliza R. Snow, *Deseret News*, 22. april 1868, 81.

Små og enkle ting

“Ved små og enkle ting vil store ting skje” (Alma 37:6).

KIRKENS HISTORIE RUNDT OM I VERDEN

Mexico

De første siste-dagers-hellige misjonærer kom til Mexico i 1875. De delte seg i to grupper. Den ene sendte utdrag av Mormons bok på spansk til innflytelsesrike ledere over hele landet og underviste mange, men de fikk ingen konvertitter. Den andre gruppen døpte Mexicos fem

første medlemmer av Kirken i Hermosillo, Sonora. Fire år senere ba en av lederne som hadde mottatt kirkelitteratur i 1875, Plotino C. Rhodakanaty fra Mexico City, om at han selv og andre måtte bli døpt. I 1885 var en spansk oversettelse av Mormons bok fullført.

I mange år opplevde landet politisk uro, men de tidlige medlemmene holdt seg trofaste. Kirkens første

spanskspråklige stav, Mexico stav, ble organisert 3. desember 1961. Kirken åpnet en rekke skoler, herunder Benemérito de las Américas, grunnlagt i Mexico City i 1963, som fremdeles er i drift.

Det første tempel som ble bygget i Mexico, ble innviet i 1983 i Mexico City. I 2000 ble åtte templer innviet i Mexico.

I 2004 ble Mexico det første landet utenfor USA med over en million medlemmer.

Kirkeledere deltar i spadestikseremonien for Benemérito de las Américas 4. november 1963.

KIRKEN I MEXICO	
Antall medlemmer	1,234,545
Misjonere	23
Staver	221
Menigheter og grener	2,009
Templer	12 i drift; 1 kjentgjort

Jul for de tidlige pionerene

Streng vintermåneder gjorde livet vanskelig for de fleste pionerer, og det var ofte smått med ressurser til julegaver og feiring. Dette hindret imidlertid ikke de tidlige pionerene i å skape spesielle minner under julehøytiden. Her er noen få opptegnelser om hvordan julen ble feiret på pionertiden:

Min lykkeligste jul

“Min første jul i Saltsjødalen kom på lørdag. Vi feiret dagen på sabbatsdagen. Alle samlet seg rundt flaggstangen midt i fortet. Der hadde vi et møte. For et møte det var. Vi priste Gud i sang. Vi deltok i åpningsbønnen, og jeg vil aldri glemme taleren den dagen. Han uttrykte takknemlighet og glede. Ikke et eneste pessimistisk ord ble uttalt. Folk var håpefulle og lette til sinns på grunn av sin tro på fremtiden. Etter møtet tok alle hverandre i hånden. Noen gråt av glede. Barna lekte i innhegningen og rundt bålet den kvelden. Vi kom sammen og sang: ‘Kom, hellige, gå frem og frykt nå ei, gå med mot, fremad dra!’ Vi hadde kokt kanin og litt brød til middag. Alle fikk nok å spise, og det rådet fullkommen fred og velvilje. Jeg har aldri hatt en bedre jul i hele mitt liv.”

Ukjent forfatter, sitert av Bryant S. Hinckley, i Kate B. Carter, red.: *Our Pioneer Heritage*, 20 bind (1958–77), 14:198.

Skal si tiden flyr

“En kveld da jeg var 16 år gammel, holdt far en julefest for sine egne barn, deres familier og de nærmeste naboene. Vi danset. Mine brødre sto for musikken. Vi visste at far hadde tenkt å avslutte festen klokken 10, noe han gjorde midt i kvadriljen ved å beordre musikerne til å stoppe. Men far visste ikke at mine brødre hadde løftet meg opp til klokken mange ganger den kvelden. Hver gang

skrudde jeg den 30 minutter tilbake. Den må ha vært over midnatt da festen sluttet.”

Fra Christian Olsens familieopptegnelser, i Carter: *Our Pioneer Heritage*, 15:199.

Alle koste seg

“Da barna våknet 1. juledag 1849, var det ikke en dukke å oppdrive i hele landet, nei, ikke engang en sukkerstang eller et eple var å finne i husene. Men barna og deres foreldre var lykkelige likevel. De var glade for at de fremdeles hadde litt å spise, og deres fremtidsutsikter i deres nye hjem ble lysere for hver dag. Men selv om det ikke fantes dukker eller leker til

barna, kunne ikke fedrene og mødrene glemme julen, og før dagen var omme, koste alle seg.

Om kvelden møttes de i huset til John Rowberry. Dette var huset hvor de første møtene ble holdt. Der hadde de en god, gammeldags dans til å runde av dagen, og det var den muntreste gjengen som noensinne hadde møttes til julefest. ... Det store minuset var imidlertid musikken. Ikke et eneste instrument av noe slag var å oppdrive. Cyrus Call var svært god til å plystre, og han plystret melodier mens de glade pionerene danset.”

Sarah Tolman, i Kate B. Carter, red.: *Treasures of Pioneer Heritage*, 6 bind (1952–57), 4:197–98.

STORE LIVSVERK MINNES

President Lorenzo Snow (1814–1901)

Selv om han senere ble Kirkens femte president, viste Lorenzo Snow liten interesse for å bli døpt før hans søster Eliza inviterte ham med til hebraiskundervisningen ved Profetenes skole i Kirtland, Ohio. Her deltok også Joseph Smith og andre ledere i Kirken. Lorenzo ble snart interessert i evangeliet og sluttet seg til Kirken 19. juni 1836. Eldste Snow reiste så på misjon til Italia, Sandwich-øyene (nå Hawaii) og Storbritannia, hvor han ga dronning Victoria en Mormons bok.

Eldste Snow hadde bemerkelsesverdige talenter som han brukte til å tjene

Herren. I sin patriarkalske velsignelse ble han lovet at selv om han ville oppnå høy alder, ville den ikke tyngre ham. Hans livskraft gjorde ham i stand til å holde seg aktiv i sine eldre år som apostel og profet. Han brukte også prestedømmet til å oppreise folk fra de døde.

I løpet av president Snows tid som profet ble siste-dagers-hellige i Syd-Utah rammet av tørke. Mens han talte på en konferanse i St. George, ble president Snow inspirert til å love de hellige at det ville regne og at de ville få en rik høst om de ville betale tiende. Selv om medlemmene betalte sin tiende, gikk det flere måneder uten regn. President Snow bønnfaldt vår himmelske Fader om å sende regn. Noen dager senere fikk han et telegram hvor det sto: "Regn i St. George."

Du finner mer informasjon i Francis M. Gibbons, Lorenzo Snow: Spiritual Giant, Prophet of God (1982).

Øverst: Portrett av Lorenzo Snow fra cirka 1865. I midten: President Snow (i midten) sammen med sine rådgivere i Det første presidentskap, George Q. Cannon (t.v.) og Joseph F. Smith (t.h.) i 1900. Nederst: De siste-dagers-hellige ble velsignet med regn til sine avlinger etter å ha fulgt president Snows råd om å betale tiende.

IKKE HELT RENT, MEN PÅ RETT SPOR

av JaNeal B. Freeman

Min far sang sin egen stemme – ikke tenor, ikke bass, men litt av hvert. Selv om han ikke hørte forskjell på en C og en A, sang pappa høyt og tydelig.

Jeg kan ikke huske at jeg noen sinne ble forlegen over min fars sang, men jeg husker at de gledesfylte lydene hans gjorde meg både glad og forundret. Var han ikke klar over at andre lyttet?

Min far elsket evangeliets salmer, og han ville ikke la manglende talent stå i veien for tilbedelse gjennom musikk. Han sang med glede, entusiasme og følelse. Det gjorde inntrykk at han kunne synges en salme som "Guds ånd som en ild" med kraft og overbevisning, og så noen minutter senere synges nadverdssalmen med ømhet og ærbødighet.

En ettermiddag ga min far meg en viktig lærdom gjennom en salme. Jeg spilte piano slik jeg ofte gjorde for å koble av etter en skoledag. Min far, som alltid søkte anledninger til å være sammen med meg på tomannshånd, kom inn til meg. Det var en rutine jeg var vant med. Han bladde i en sangbok, fant en sang og ba meg spille den mens han sang.

Denne dagen fant pappa frem salmeboken og slo opp på en salme.

" Dette er en flott sang. En av mine

favoritter," sa han, idet han la boken på pianoet. Det var "En stakkars sorgbetyngt mann". Pappa sa det var en av profeten Joseph Smiths favorittsalmer, og at Joseph hadde bedt John Taylor synges sangen i Carthage kort tid før Joseph og Hyrum led martyrdøden.

Så sang pappa alle syv versene mens jeg akkompagnerte ham. I det øyeblikket fant to fantastiske ting sted. Den første var at min far sang hele sangen uten å bomme på en tone. A-ene hans var faktisk A-er! Pappas stemme var upretensjøs og enkel, og i mine ører var den vakker. Den andre fantastiske tingen var mindre overraskende, men mye viktigere. Mens far sang, visste jeg at han elsket Joseph Smith og hadde et vitnesbyrd om hans profetiske kall. Ånden bar vitnesbyrd for meg om at Joseph Smith var en profet.

Min far døde noen få år senere, og jeg tenker ofte på den dagen og hvilket inntrykk den gjorde på meg. En viktig del av mitt vitnesbyrd om evangeliet er fast forankret fordi en far som "ikke kunne synges", valgte å synges av hele sitt hjerte. ■

BENYTT UNDERVISNINGSANLEDDNINGER

"Foruten å vise de unge veien ved eksempel, leder vi

dem ved å forstå dem og vandre sammen med dem på evangeliets sti. For virkelig å forstå dem må vi gjøre mer enn bare å være i det samme rommet eller på de samme familie- og kirkeaktivitetene. Vi må planlegge og benytte undervisningsøyeblikk som gjør et dypt og varig inntrykk i deres sinn og hjerte ...

Jeg håper at vi vil få anledning til å bære vårt vitnesbyrd om at vi vet at Gud lever og at Jesus er Kristus. Jeg håper at vi vil bære vårt vitnesbyrd så våre barn vil vite hvor vårt hjerte er og at vi er glad i dem. Den største kjærlighet og de største læresetninger skulle finnes i vårt hjem."

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, "Vår plikt overfor Gud: Foreldres og ledes oppgave med den oppvoksende generasjon", *Liahona*, mai 2010, 95, 98.

MIN TJENESTE SOM ENSLIG MEDLEM

Av Julie Burdett

Kirkens tidsskrifter

*Da jeg mottok et nytt kall, ble jeg lamslått.
“Klarer jeg det?” spurte jeg meg selv.*

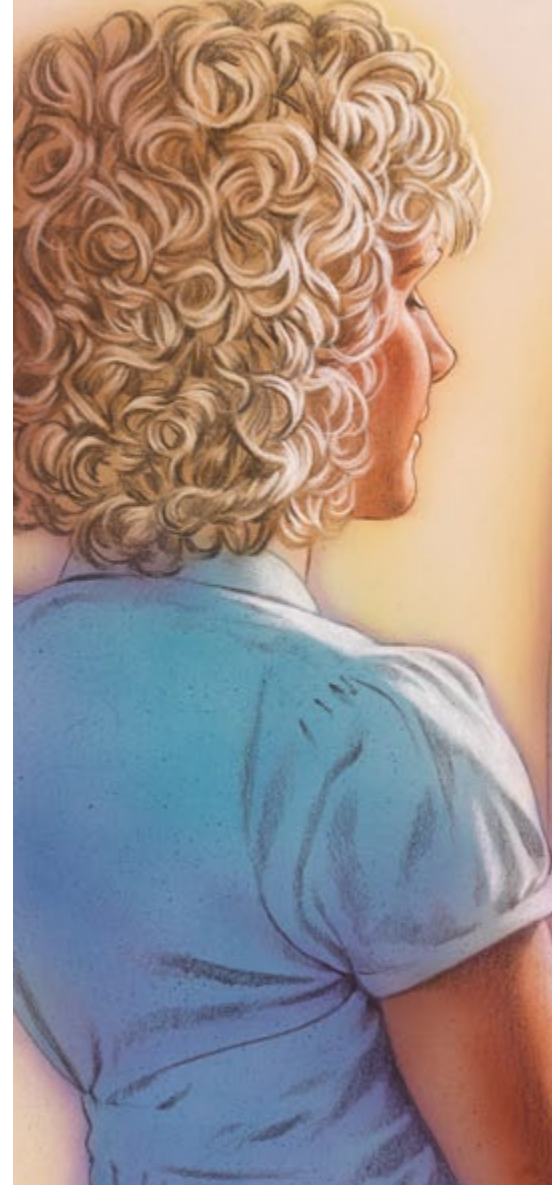
For cirka syv år siden, da jeg var 29, flyttet jeg til Utah fra Oregon. Etter å ha vurdert mine alternativer, bestemte jeg meg for å gå i min lokale familiemenighet fordi jeg følte at jeg trengte en forandring fra studentmenighetene jeg hadde gått i.

Mine foreldre hadde oppdratt meg til alltid å ta imot kirkekall, så jeg avtalte et møte med biskopen for å presentere meg som en som ønsket å bli satt i arbeid. Det gikk ikke lang tid før jeg underviste 5-åringene i Primær, noe jeg trivdes godt med. Fem måneder senere kalte biskopen meg som Primærs president. Jeg ble lamslått. “Klarer

jeg det?” spurte jeg meg selv.

Som enslig og barnløs lurte jeg på om jeg var kvalifisert til et slikt kall. Min tidligere erfaring i familiemenigheter tilsa at Primær-presidenter var lykkelig gifte, vellykkede og hengivne mødre. Jeg husket imidlertid det mine foreldre hadde lært meg, og tok imot det nye kallet. Biskopen tok virkelig sitt ansvar for “å finne meningsfylte kall til alle unge enslige voksne” på alvor.¹ Kallet var kanskje litt mer meningsfylt enn jeg hadde ventet, men jeg var takknemlig for det.

I mitt nye kall opplevde jeg mange fine, morsomme og inspirerende stunder sammen med barna. En jul

rollespilte vi Kristi fødsel under en spesiell samlingsstund. Vi sang sanger. Vi laget kapper og hodeplagg av håndklær til hyrdene og til Josef. Vi hadde laurbærkranser av glitter til englenes hoder. Vi laget kroner av papp og folie til de vise mennene.

Mens vi rollespilte juleevangeliet og sang julens hellige sanger, la jeg merke til den vakre unge piken som spilte Maria. Hennes eksempel på ærbødighet og mildhet idet hun knelte og varsomt holdt dukken som forestilte Jesusbarnet, rørte meg. Ånden i denne stunden gjorde meg takknemlig til en kjærlig himmelsk Fader for vår Frelser, og styrket mitt vitnesbyrd

om hans uutgrunnelige og kjærlige misjon. Jeg følte også takknemlighet for den enorme velsignelsen jeg hadde mottatt ved at jeg ble kalt til å tjene, og for en inspirert biskop som bidro til å gjøre denne tjenesten mulig.

I Lære og pakter leser vi: "Derfor hvis dere har et ønske om å tjene Gud, da er dere kalt til arbeidet" (L&P 4:3). Selv om dette verset vanligvis forbindes med misjonærarbeid, tror jeg det kan anvendes om enhver form for evangeliebasert tjeneste.

Uavhengig av sivilstand eller sosial status, er vi alle først og fremst barn av en kjærlig himmelsk Fader som ønsker at vi skal vokse, føle

tilhørighet, utvikle våre talenter, tjene hverandre og hjelpe hverandre å vende tilbake til ham.

Den aksept og kjærlighet jeg følte i denne menigheten, kom øyeblikkelig og er fortsatt i mitt hjerte til denne dag. Mitt ønske om å tjene ble verdsett og benyttet, mange tok imot meg og ønsket meg velkommen, og min himmelske Fader velsignet meg virkelig. På grunn av vennlige og oppmerksomme ledere ble jeg velsignet med å få undervise og lære av noen av hans aller herligste barn. ■

NOTE

1. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 16.3.3.

KJÆRLIG OPPMERKSOMHET

"Selv om mange enslige voksne medlemmer

er veltilpasset til livet og dets problemer, trenger de likevel kjærlig oppmerksomhet fra Kirken og dens medlemmer for å bli forsikret om at de er nyttige, og at Gud er glad i hver eneste en av dem."

President James E. Faust (1920–2007), annenrådgiver i Det første presidentskap, "Ønsk hver eneste en velkommen", *Liahona*, aug. 2007, 4.

FORSONINGENS HELBREDEDE KRAFT

“[Jesus Kristus] kjenner vår sjelekval, og han er der for oss. I likhet med den barmhjertige samaritan i hans lignelse, vil han når han finner oss såret i veikanten, forbinde våre sår og pleie oss (se Lukas 10:34). Brødre og søstre, hans forsonings helbredende kraft er for deg, for oss, for alle.”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Han helbreder dem som bærer tungt”, *Liahona*, nov. 2006, 7.

Svar på ethvert “HVA OM?”

“Og [Jesus Kristus] skal gå ut, ha smerter og lidelser og fristelser av alle slag, og dette for at det ord kunne bli oppfylt som sier at han vil påta seg sitt folks smerter og sykdommer” (*Alma 7:11*).

Av Michael D. Woodbury

For mange år siden mistet scooteren min veigrepet under meg, og jeg falt midt i veien. Nesten umiddelbart ble jeg påkjørt av en bil – en stor en – og slept bortetter veien. De som rapporterte om ulykken, kalte det en dødsulykke.

Da ambulanspersonellet oppdaget at jeg fremdeles var i live, ble jeg i all hast kjørt til sykehuset, hvor jeg i dagene som fulgte, gjennomgikk en rekke akuttoperasjoner. Mens jeg var koblet til en hjerte-lungemaskin, la min far og andre sine hender på mitt hode og velsignet meg i kraft av prestedømmet. Fra da av var helbredelsesprosessen mirakuløs. Men enda viktigere enn det som skjedde med meg fysisk, var det som skjedde med meg åndelig.

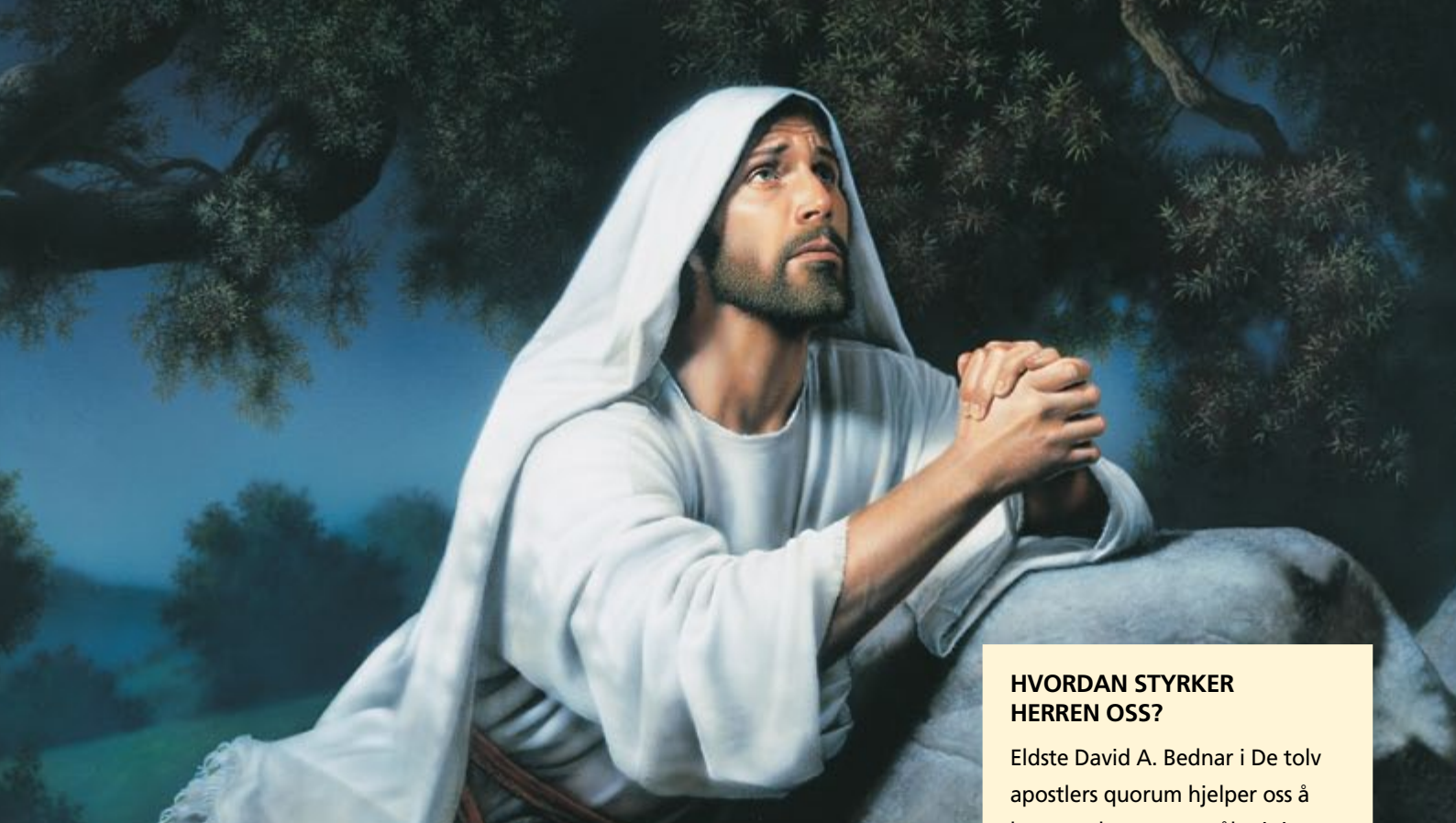
Denne opplevelsen åpnet mitt hjerte for Frelserens innflytelse. En uke etter

ulykken gjenvant jeg bevisstheten og fant ut hva som hadde hendt. Jeg skjønte at Herren hadde beskyttet meg og latt meg få bli hos min hustru og mine barn på jorden. Jeg oppdaget at Gud ga meg trøst, istedenfor å forlate meg. Istedenfor å føle meg traumatisert og overveldet av helbredelsesprosessen som lå foran meg, følte jeg fred.

I dagene som fulgte, ble min kjærlighet til vår himmelske Fader og Jesus Kristus stadig dypere, og mitt ønske om å være trofast resten av mitt liv, ble sterkere. Jeg så Herrens kjærlighet gjennom de gode menneskene jeg møtte. Jeg så også at vår himmelske Fader hørte og besvarte bønn og faste på mine vegne fra andre rundt meg med forskjellig tro.

Når jeg har fortalt dette til andre, har “hva om?”-spørsmålene vært endeløse. “Hva om du hadde omkommet?” “Hva

om du hadde blitt lam?” “Hva om du hadde blitt belemret med alvorlige smerter resten av livet?” Det som er fantastisk for meg, er at forsoningen gir svar på ethvert “hva om?”

På grunn av forsoningen vil jeg stå opp fra de døde, og enhver fysisk skrøpeligheit eller smerte vil bli rensset bort. Min hustru, mine barn og jeg er beseget som en evig familie. Forsoningen gjorde også det mulig. Hvis vi går frem med tro på vår Frelser mens vi gjennomgår livets prøvelser og holder ut til enden, vil forsoningen gi oss den vei vi må følge, hvor det strålende løfte om evig liv venter i andre enden. ■

For å lære mer om dette emnet, se Matteus 11:28–30; 3 Nephi 17:7–9 og Bruce C. Hafen, “Hodepyrd istedenfor aske – Jesu Kristi forsoning”, *Lys over Norge*, april 1997, 39.

“Han vil påta seg døden, så han kan løse dødens bånd som binder hans folk. Og han vil påta seg deres skrøpeligheter, så hans indre kan fylles med barmhjertighet i kjødet, så han i kjødet kan vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter” (Alma 7:12).

HVORDAN STYRKER HERREN OSS?

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum hjelper oss å besvare dette spørsmålet i sin generalkonferansetale “I Herrens styrke” (*Liahona*, nov. 2004, 76–78):

- “I Herrens styrke kan vi gjøre, utholde og overvinne alle ting.”
- “Den styrkende delen av forsoningen hjelper oss å se og gjøre godt og bli gode på måter som vi aldri ville kunne erkjent eller oppnådd med våre begrensede jordiske evner.”
- “I Herrens styrke og ved hans nåde, vet jeg at dere og jeg kan bli velsignet så vi kan klare alle ting.”

Overvei å bære vitnesbyrd for en annen om velsignelsene som kommer av Jesu Kristi forsoning.

LÆRDOMMER FRA

Mesteren

Av eldste Marvin J. Ashton (1915–94)

i De tolv apostlers quorum

Marvin J. Ashton ble ordinert til apostel 2. desember 1971. Følgende artikkel er et utdrag av en tale han holdt under en andakt ved Brigham Young University 5. juni 1988.

Så lenge jeg kan huske, har jeg hatt en spesiell kjærlighet til Jesus Kristus. Jeg lærte at han var den levende Guds Sønn. Jeg lærte at han var min venn, min lærer og min styrke. I alle år, når jeg har fått kallet og ansvaret og æren av å bære et spesielt vitnesbyrd om ham, har jeg bestrebet meg på å lære av hans liv og hans handlemåte. Han er i sannhet Mesterlæreren. Som hjelp i mitt arbeid og mitt ansvar har jeg ofte slått opp i det åttende kapittel av Johannes i Det nye testamente for å hente styrke, veiledning og eksempel. La oss sammen gjennomgå noen av versene for å styrke oss selv og vårt forhold til Jesus. Disse linjene og ordene hjelper meg å forstå ham bedre, og gir meg et ønske om å gjøre og være mer som ham ...

[De skriftlærde og fariseerne] kom til ham med kvinnen som var blitt tatt i hor. Disse fiendene ... forsøkte å lure ham. De satte henne midt iblant seg til utstilling, som en syndner, som en som var uren. Han trakk seg ikke bort fra henne ... Hun var grepet i hor – på fersk gjerning. Det var ingen tvil om

hennes skyld. De satte ham i det som lot til å være en umulig situasjon. Moseloven krevde at hun skulle steines. “Hva sier nå du?” [Johannes 8:5] spurte de, for å friste ham, fange ham i en felle – sette ham i en situasjon han umulig kunne komme godt ut av.

Uansett hva han sa, ville han bli beskyldt for å ha gjort urett, dømt feil. De fristet ham for å se om de kunne få ham til å miste tålmodigheten og glemme hvem han var. Å steine henne ville være hjerteløst. Å ignorere henne ville være galt ... Han bøyde seg ned og skrev på bakken som om han ikke hørte dem (for å få deres oppmerksomhet og forberede alle som sto nærme nok, til å bli undervist) ... Og mens det var stille, fortsatte de å spørre. Jeg kan tenke meg de ondsinnede spørsmålene: “Kom igjen, si noe. Nå har vi deg. Er du redd for å svare?” Men Jesus hadde kontrollen ...

Jesus reiste seg opp i ydmyk og saktmodig storhet og uttalte disse ytterst mektige ord: “Den av dere som er uten synd, han skal kaste den første stein på henne” [Johannes 8:7]. Et fullkomment svar fra en fullkommen person.

I våre ansvarsoppgaver, situasjoner og kall i dag trenger vi å bli minnet om dette om og om igjen. I vår omgang med alle mennesker,

la den som er uten synd, være den første til å kritisere eller finne feil eller fornede ... Han bøyde seg ned og skrev på jorden. De hørte hva han sa. De følte hans fredelige ånds innflytelse mens han tiet. Overbevist av sin egen samvittighet gikk de selv bort, uten å bli drevet bort. En etter en gikk de – ikke for å finne steiner, men for å pleie sine åndelige sår.

Han ble alene igjen med kvinnen. Jeg er glad for at dette ble nedskrevet. Noen av oss er tilbøyelige til å unngå å være sammen med dem som har falt ... Han sa: "Hvor er de? Har ingen fordømt deg?" [Johannes 8:10] ... Jesus Kristus tok seg tid til å spørre og lytte. Tenk om vi kunne gjort mer av det! Våre svar ville vært så enkle, så veldig mye bedre ...

Kvinnen som var grepet i hor, besvarte Herrens spørsmål om hennes anklagere ved å si: "Ingen, herre!" Så kom hans mektige erklæring: "Gå bort, og synd ikke mer!" [Johannes 8:11]. Mesteren underviste den gangen, og han underviser oss her og nå. Hans store budskap: Forakt synden, men elsk synderen. Jeg håper dette kan gi oss styrke og frimodighet og et nærmere forhold til vår Frelser Jesus Kristus. Jesus gikk ikke god for hor. Han ga kvinnen kjærlighet istedenfor en befalende preken. Hun og hennes anklagere trengte en leksjon om kjærlighet. Situasjonen fordret barmhjertighet og medlidenhet. Hvor godt det er å vite at Jesus mente at mennesket er større enn alle dets synder. Er det til å undre seg over at han ble kalt "den gode hyrde"? Han elsket alle sauene sine, uavhengig av om de var bortkomne, hjelpeløse, kalde eller villfarne.

På slutten av denne store læreerfaringen er denne leksjonen i kjærlighet og medlidenhet et viktig vers.

“Igjen talte Jesus til dem og sa: Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys” (Johannes 8:12).

La oss følge hans lys. La oss lese disse ordene ofte. Jeg bærer vitnesbyrd om at de ble bevart til alles beste. ■

Rettskrivning, tegnsetting og bruk av store bokstaver er standardisert. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

KUNNSKAPEN OM AT
**FRELSENEREN
LEVER**
GIR OSS FRED OG GLEDE

Som et spesielt vitne om hans hellige navn, vitner jeg om at Jesus Kristus er den levende Guds guddommelige Sønn.

Som en av De tolv apostler, kan jeg si at medlemmene av De tolv setter pris på privilegiet det er å undervise og vitne om vår kjære Frelser. Vi bærer med glede vårt vitnesbyrd om hans liv, hans tjenestegjerning og hans misjon i jordelivet.

Vi minnes Frelserens enkle fødsel på denne tiden av året, selv om vi vet at den ikke fant sted i desember. Det er mest sannsynlig at Herren ble født i april. Både Skriftene og historiske kilder antyder et tidspunkt på våren, i nærheten av den jødiske påske (se L&P 20:1).

Skriftene erklærer at hans mor Maria var trolovet med Josef (se Matteus 1:18; Lukas 1:27). Deres forening kan sammenlignes med en forlovelse i vår tid, som senere etterfølges av selve vielsesseremonien.

Lukas skriver om engelen Gabriel som viste seg for Maria da hun fikk vite om sin jordiske misjon:

“Engelen kom inn til henne og sa: Vær

hilset, du som har fått nåde! Herren er med deg, velsignet er du blant kvinner! ...

Og engelen sa til henne: Frykt ikke, Maria! For du har funnet nåde hos Gud.

Se, du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus.

Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn” (Lukas 1:28, 30–32).

Legg merke til at det er brukt stor *H* og *S*. Vår himmelske Fader er den *Høyeste*. Jesus er den *Høyestes Sønn*.

Men Maria sa til engelen: Hvordan skal dette gå til da jeg ikke vet av mann?

Engelen svarte og sa til henne: Den Hellige Ånd skal komme over deg, og Den Høyestes kraft skal overskygge deg. Derfor skal også det hellige som blir født, kalles Guds Sønn” (Lukas 1:34–35).

Før Josef og Maria kom sammen, ventet hun dette hellige barnet. Josef ønsket å beskytte Maria (se Matteus 1:18–19) i håp om

**Av eldste
Russell M. Nelson**

i De tolv apostlers
quorum

å spare henne for den straff som ble gitt en gravid kvinne som ikke var gift. Mens han grunnet på disse tingene, viste engelen Gabriel seg for Josef og sa:

“Frykt ikke for å ta Maria, din hustru, hjem til deg. For det som er unnfanget i henne, er av Den Hellige Ånd.

Hun skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder” (Matteus 1:20–21).

Maria og Josef trengte ikke å bli undervist om den dype betydningen av navnet *Jesus*. Navnets hebraiske rot, *Jehoshua* betyr “Jehova er frelse”.¹ Vår Herre Jehovas verk, han som snart skulle kalles Jesus, var med andre ord å frelse. Han skulle bli verdens Frelser.

I Mormons bok leser vi dialogen Nephi hadde med en engel som spurte: “Forstår du Guds nedlatenhet?”

Nephi svarte: “Jeg vet at han elsker sine barn, men jeg forstår ikke hva alle ting betyr.

Og han sa til meg: Se, jomfruen som du ser, er Guds Sønnns mor i kjødet.

“... Jeg så at hun ble ført bort i Ånden, og etter at hun hadde vært ført bort i Ånden en tid, talte engelen til meg og sa: Se!

Og jeg så og fikk se jomfruen igjen med et barn i sine armer.

Og engelen sa til meg: Se, Guds Lam, ja, han er Sønn av den evige Fader!” (1 Nephi 11:16–21).

Innsikt fra Lukas

Vi får ytterligere verdifull innsikt i den kjente og kjære historien vi forteller i julen, slik den finnes i Lukas kapittel 2: “Og det skjedde i de dager at det utgikk et bud fra keiser Augustus at all verden skulle

innskriveres i manntall” (Lukas 2:1).

Kong Herodes hadde bestemt at folket skulle telles i sine fedreland. Maria og Josef, som da bodde i Nasaret, måtte reise sydover til Davids by, en distanse på cirka 145 km. De reiste kanskje enda lenger hvis de måtte ferdes utenfor den fiendtligsinnede provinsen Samaria.

De reiste ganske sikkert sammen med slektninger som også var innkalt til sitt fedreland. Denne vanskelige reisen ble utvilsomt foretatt sammen med deres dyr, som hunder

Et karavanserai, hvor Maria og Josef trolig overnattet, var som regel rektangelformet, og besto av en sentral gårdsplass for dyrene omgitt av avlukker hvor menneskene hvilte.

og esler. De sov trolig ute flere netter fordi deres reise må ha tatt tre eller fire døgn. Da de kom til Bethlehem, var tiden inne til at Det hellige barn skulle bli født.

“Og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, fordi det ikke var rom for dem i herberget” (Lukas 2:7).

Dette verset er fullt av mening, beriket ved at vi kjenner et ord fra den opprinnelige teksten i det greske nye testamente og forstår tidens og stedets kultur. Ordet som “herberge” ble oversatt fra, er *kataluma*.² Den greske forstavelsen *kata* (eller *cata*) betyr “ned” i tid eller sted. Når *kata* står sammen med *luma*, betyr ordet et sted hvor man tar en pause fra sin reise. I det greske Nye testamente er ordet *kataluma* brukt i bare to andre avsnitt, og i begge tilfellene er det ikke oversatt med “herberge”, men med “rom” (Markus 14:14; Lukas 22:11).

Den gangen var ikke et asiatisk herberge som et moderne hotell. Et innlosjeringssted på den tiden måtte kunne ta imot reisende karavaner, både mennesker og dyr. Karavanene bodde på det som den gangen var (og fremdeles er) kjent som et *karavanserai*, eller et *khan*. Ordboken definerer disse begrepene som et herberge i østlige (eller asiatiske) land som omslutter en gårdsplass, hvor karavaner hviler om natten.³

Slike fasiliteter var som regel rektangelformede, og besto av en sentral gårdsplass for dyrene omgitt

av avlukker hvor menneskene hvilte. Disse avlukkene var plassert litt høyere enn dyrene, og gjennom åpne porter kunne eierne holde øye med dyrene sine. I Joseph Smiths oversettelse av Lukas 2:7 står det at det ikke var rom for dem i “herbergene”, noe som kan bety at alle avlukkene i karavanseraiet var opptatt.

Forestillingen om at vertene var ugjestfrie eller til og med fiendtlige, medfører neppe riktighet. Menneskene var utvilsomt gjestfrie – da som nå. Ikke minst ville dette vært tilfelle på en tid da innbyggerne i Jerusalem og nabobyen Betlehem ville hatt storinnrykk av slektninger.

I et asiatisk karavanserai var dyrene sikret for natten på den sentrale gårdsplassen. På denne gårdsplassen må det ha vært esler, hunder, sauer, muligens kameler og okser, sammen med dyrenes ekskrementer og lukt.

Ettersom gjesteavlukkene som omga gårdsplassen var fulle, kan Josef ha bestemt seg for å ordne i stand til Marias fødsel på den sentrale gårdsplassen i karavanseraiet, ute blant dyrene. Det er godt mulig at Guds lam ble født under slike ringe omstendigheter.

To ganger i Lukas 2 brukes ordet svøpe. Hva betyr det at hun “svøpte ham” (Lukas 2:7)? Jeg tror det betyr noe mer enn bare at hun brukte en alminnelig bleie eller et nyfødtteppe. Det greske ordet er *sparganoos*, et verb som betyr å tulle et nyfødt barn inn i et spesielt stoff som ble påført i remser fra side til side.⁴ Stoffet hadde trolig et eller

annet merke som tilkjennega hvilken familie det tilhørte. Denne fremgangsmåten var spesielt vanlig med den første-fødte sønnen.

Engelen forkynte: “Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe” (Lukas 2:12). Stoffet som ble brukt til å svøpe ham, må ha vært gjenkjennelig og særegent.

Hva med krybben? En krybbe er et traue eller en åpen kasse i en stall hvor man legger foret til dyrene. Ettersom krybben var hevet opp fra den skitne gårdsplassen, var den trolig det reneste tilgjengelige stedet. Et slikt forings-traue ble brukt som vugge for vår Herre!

Frelserens unike herkomst

Men viktigere enn det beskjedne åstedet for Frelserens fødsel, er hans unike herkomst. Flere skriftsteder stiller spørsmålet: “Hvem kan fortelle om hans ætt?” (Jesaja 53:8; Apostlenes gjerninger 8:33; Mosiah 14:8; 15:10). Dette betyr: “Hvem skal erklære hans slektslinje?” Nå, 2000 år senere, erklærer vi at Jesus Kristus hadde en udødelig Far og en dødelig mor. Av sin udødelige Far arvet Jesus makten til å leve evig. Av sin jordiske mor arvet han den fysiske døds skjebne.

Jesus erkjente disse realitetene slik de angikk hans eget liv: “Ingen tar det fra meg,” sa han, “men jeg setter det til av meg selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen. Dette bud fikk jeg av min Far” (Johannes 10:18).

Disse spesielle faktorene ved hans herkomst var nødvendige for at han skulle kunne sone for alle menneskers synder. Følgelig var Jesus Kristus født for å dø og deretter oppstå til evig liv (se 3 Nephi 27:13–15). Han døde for å gi oss liv. Han ble født for at alle mennesker kunne få lindring for dødens brodd og leve på den andre siden av

graven (se 1 Korinterbrev 15:55; Mosiah 16:7–8; Alma 22:14; Mormon 7:5).

Hans forsoning ble tilveiebragt i Getsemane, hvor han svettet store bloddråper (se Lukas 22:44), og på Golgata, hvor hans legeme ble løftet opp på et kors over “Hode-skallestedet”, som var et symbol på død (Markus 15:22; Matteus 27:33; se også 3 Nephi 27:14). Denne altomfattende forsoning frigjorde menneskene fra dødens uendelighet (se 2 Nephi 9:7). Frelserens forsoning tilveiebragte oppstandelsen og muliggjorde evig liv for alle. Hans forsoning ble den sentrale handling i hele menneskehetens historie.

Dens betydning ble understreket av profeten Joseph Smith, som sa: “De fundamentale prinsipper i vår religion er apostlenes og profetenes *vitnesbyrd* om Jesus Kristus, at han døde, ble begravet, oppsto på den tredje dag og fór opp til himmelen; og alt annet som henhører til vår religion, er bare supplement til dette.”⁵

Denne erklæringen lå til grunn for Det første presidentskap og De tolv apostlers quorums arbeid for noen år siden, da vi nærmet oss 2000 år siden Frelserens fødsel. Vi 15 som var betrodd rikets nøkler, utarbeidet vårt skriftlige vitnesbyrd. Vi ga det tittelen: “Den levende Kristus – Apostlenes vitnesbyrd”.⁶ Hver av de 15 apostlene som levde den gangen, undertegnet dette vitnesbyrdet.

Alle som har et vitnesbyrd om Herren, har det privilegium i tro å få kunnskap om hans guddommelige herkomst og å vitne om at Jesus er den levende Guds Sønn. Et sant vitnesbyrd omfatter det faktum at Faderen og Sønnen viste seg for profeten Joseph Smith, hvis fødsel vi feirer den 23. desember. Dette vitnesbyrdet innbefatter det faktum at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er sann og blir ledet av en levende Herre ved profeti og åpenbaring gjennom bemyndigede forvaltere som mottar

Frelserens forsoning tilveiebragte oppstandelsen og muliggjorde evig liv for alle. Hans forsoning ble den sentrale handling i hele menneskenes historie.

og handler i tråd med veiledning fra Ham.

Selv i de vanskeligste stunder i vår tid, gir denne kunnskapen oss fred og glede. “Vær derfor ved godt mot,” sa Mesteren, “og frykt ikke, for jeg, Herren, er med dere og vil stå ved deres side, og dere skal vitne om meg, ja, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Sønn, at jeg var, at jeg er, og at jeg skal komme” (L&p 68:6). I kjærlighet holder vi fast ved hans velsignede løfte.

Vår gave til Ham

Vi har vanskelige tider i vente. Synd blir stadig mer utbredt. Paulus forutså at Kirkens medlemmer ville bli utsatt for forfølgelse (se 2 Timoteus 3:1–13; L&p 112:24–26). Peter sa: “Men lider han som kristen, da skal han ikke skamme seg, men prise Gud for dette navn” (1 Peter 4:16). Slik Jesus steg ned under alt for å kunne heve seg over alt, forventer han at vi følger hans eksempel. Sammen med ham kan vi alle heve oss over alle våre utfordringer, uansett hvor vanskelige de måtte være (se Matteus 11:29–30).

Med tanke på alt Frelseren har gjort – og fremdeles gjør – for oss, hva kan vi gjøre for ham? Den største gaven vi kan gi Herren i julen eller på en hvilken som helst annen tid, er å holde oss ubesmittet av verden – verdige til å komme inn i hans hellige tempel. Og hans gave til oss vil være den fred å kunne vite at vi er verdige til å møte ham, uansett når det måtte bli.

Fylden av Mesterens tjenestegjering ligger i fremtiden. Profetiene om hans annet komme er ennå ikke oppfylt. I julen fokuserer vi naturligvis på hans fødsel. Og han vil komme til denne verden igjen. Hans første komme skjedde nærmest i lønndom. Bare noen få dødelige kjente til hans fødsel. Ved hans annet komme vil alle mennesker vite at han har kommet tilbake. Og da vil han komme, ikke som “en mann som streifer omkring på jorden” (L&p 49:22), men “Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det” (Jesaja 40:5; se også L&p 101:23).

Som et spesielt vitne om hans hellige navn, vitner jeg om at Jesus Kristus er den levende Guds guddommelige Sønn. Han vil elske deg, oppbygge deg og tilkjenne seg for deg hvis du vil elske ham og holde hans bud (se Johannes 14:21). Kloke menn og kvinner anerkjenner fortsatt hans guddommelighet. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University 10. desember 2002. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Se Eric D. Huntsman, “Glad Tidings of Great Joy”, *Ensign*, des. 2010, 54.
2. Se ord nummer 2596 og 2646 i James Strong, “Greek Dictionary of the New Testament”, *Strong’s Exhaustive Concordance of the Bible* (1890), 39, 40.
3. Se *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11. utg. (2003), “caravansary” og “khan”.
4. Se ord nummer 4683 i “Greek Dictionary of the New Testament”, 66.
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 49; uthevelse tilføyd.
6. Se “Den levende Kristus – apostlenes vitnesbyrd”, *Liahona*, april 2000, 2–3.

VEIEN TIL templet

Selv om medlemmer har tatt forskjellige ruter, oppdager siste-dagers-hellige i Ukraina at alle veier som vandres i rettferdighet, fører til templet.

Av Chad E. Phares

Kirkens tidsskrifter

Reisende som kjører langs Kiltsevagaten i Kiev i Ukraina før daggry, opplever en relativt fredelig vei til Kiev Ukraina tempel. Det er bare noen få billys å se gjennom morgentåken, idet bilene tråkler seg rundt de små hullene i veien.

Det flombelyste templet fungerer som et fyrtårn, som viser de reisende nøyaktig hvor de må kjøre.

Selv om noen har blitt velsignet med å kunne følge denne fredfulle veien til templet siden det ble innviet i august 2010, kan andre vitne om at deres vei til templet ikke var fullt så fredelig.

Idet morgenen gryr og solen titter over horisonten, strømmer biler og busser til Kiltsevagaten. Med alle bilene blir nå den en gang så fredsommelige veien en støyende parkeringsplass.

Ettersom trafikken er noe de forventer, holder mange tempelbesøkende seg på veien og

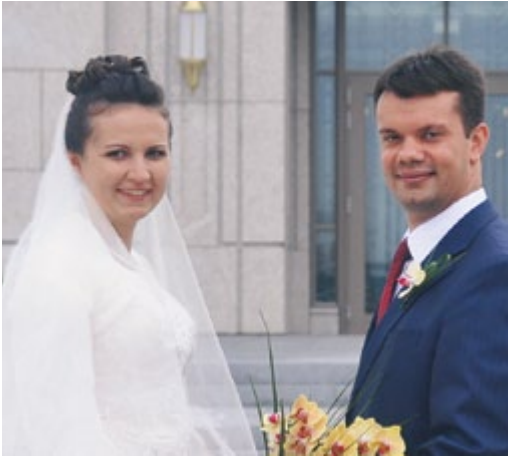
beveger seg tålmodig en halvmeter om gangen. Templet er fortsatt målet, men kjøreturen tar sin tid.

Noen velger andre ruter. Bak templet finner man en rekke grusveier og bakgater. Veien er ikke tydelig merket, og sjåførene kan lett komme på villspor. Men om sjåføren bare titter opp, kan han eller hun se tempelspiret, som igjen fungerer som veiviser og inviterer alle til å komme til templet.

De åndelige veiene medlemmene i Ukraina har tatt for å komme til Herrens hus, er ikke så ulike de veiene som omgir templet.

Selv om enkelte unge medlemmer har blitt velsignet med å vokse opp i Kirken og nå kan gå i Kiev Ukraina tempel for å utføre sitt ordinarsarbeid, er det mange andre som har kjørt gjennom tett åndelig trafikk for å komme dit.

Templet, som ble bekjentgjort av president Gordon B. Hinckley (1910–2008) i 1998, ble fullført i 2010. I løpet av disse 12 årene holdt

mange medlemmer av Kiev Ukraina stav seg på den smale – men tilsynelatende langdryge – veien, og ventet tålmodig på at templet skulle bli ferdig. Andre tok andre veier, og mistet en stund sine tempelmål av syne.

Selv om medlemmenes åndelige veier til templet er forskjellige, ser trofaste medlemmer i Ukraina at alle veier som vandres i rettferdighet, fører dem tilbake til templet.

Den rette vei

Mange unge voksne medlemmer i Øst-Europa ble ledet til evangeliet i ung alder. Denne tidlige evangeliekunnskapen hjalp dem å utvikle både et vitnesbyrd i sin ungdom og en sterk beslutning om å gifte seg i templet.

Både Nikolai Chemezov og hans hustru Asiya fra Kharkivs'kyi menighet, fikk evangeliet presentert i sin ungdom – Nikolai som åtteåring og Asiya som tenåring.

“Helt siden jeg ble døpt har jeg visst at vår himmelske Faders plan var veien til opphøyelse,” sier bror Chemezov. “Kirkens læresetninger om familiens guddommelige rolle har alltid vært viktige for meg.”

Søster Chemezova lærte også betydningen av evige familier i ung alder. “Da jeg gikk i kirken som ung kvinne, lærte jeg hvor viktig det er å inngå hellige tempelpakter,” sier hun. “Jeg drømte alltid om et tempel-ekteskap, og jeg prøvde alltid å være verdig til å gifte meg i templet.”

Paret begynte å ha stevnemøter i 2009. Da kjærligheten blomstret og samtalene begynte å komme inn på ekteskap, visste de to allerede hva som ville bli deres neste steg. “Da de bekjentgjorde at Kiev tempel ville bli innviet i august 2010, bestemte vi oss for å bli beseglet der,” sier søster Chemezova.

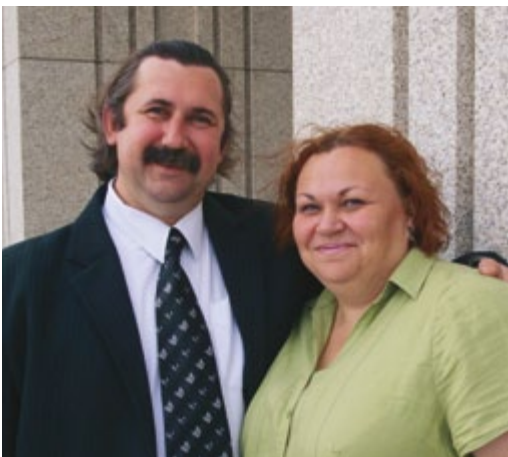
“Det var bra vi ikke måtte så altfor lenge,” tilføyer bror Chemezov.

Paret ble beseglet 1. september 2010.

“Det var den beste dagen i mitt liv,” sier bror Chemezov. “Jeg følte meg velsignet som fikk ta min kjære Asiyas hånd og ledsage henne til Herrens hus. Man kan trygt si at min drøm gikk i oppfyllelse den dagen – drømmen om å stifte en evig familie.”

Den lange veien

Selv om veien til evig ekteskap har vært like rett for Petr og Adalina Mikhailenko fra Vynohradars'kyi menighet, har den vært mye lengre. Familien Mikhailenko var en av de første familiene som sluttet seg til Kirken i Ukraina. De ble døpt i 1993 – bare to år etter at den

Ovenfra: Asiya og Nikolai Chemezov ble beseglet i Kiev Ukraina tempel tre dager etter at det ble innviet. Petr og Adalina Mikhailenko er takknemlige for at deres barnebarn Masha kan se frem til å gå i templet i sitt hjemland. Andrei og Valentina Dudka besøkte ofte tempeltomten mens templet ble bygget.

første grenen ble opprettet i Kiev.

Til tross for dette gjorde avstanden til nærmeste tempel og andre faktorer at det gikk mange år før ekteparet ble beseglet. De lot seg imidlertid ikke stoppe av dette, men holdt seg trofaste mot hverandre og sin drøm om evig ekteskap.

“Jeg ventet tålmodig på templet,” sier bror Mikhailenko. “Jeg tenkte aldri tanken på å forlate Kirken. Veien har alltid vært klar.”

Etter at president Thomas S. Monson innviet templet i august 2010 kunne ikke paret vente lenger med å bli beseglet. “Den dagen vi skulle besegles, kom vi så tidlig at templet ikke hadde åpnet,” sier søster Mikhailenko.

Paret var ikke alene. Mange andre medlemmer av menigheten kom også til templet den dagen for å glede seg sammen med bror og søster Mikhailenko.

“Beseglingen var vidunderlig,” sier søster Mikhailenko. “Jeg følte at jeg aldri hadde elsket min mann like høyt som jeg gjorde akkurat da.”

Kjærligheten har vedvart siden den dagen. “Forholdet vårt er helt forandret,” sier bror Mikhailenko. “Vi har vært gift lenge, men det føles annerledes nå. Vi ønsker å gjøre mer for hverandre, og vi gjør det med større kjærlighet.”

På veien igjen

Andrei og Valentina Dudka fra Vynohradars'kyi menighet fikk evangeliet presentert av naboer i 2003. Etter å ha møtt misjonærene i flere uker, bestemte paret seg for å slutte seg til Kirken.

Selv om bror og søster Dudka syntes det var spennende å lære evangeliesannheter som behovet for templer i de siste dager og evige familier, gled de gradvis ut i inaktivitet. “Vi fant bare grunner til å ikke gå i kirken,” sier søster Dudka. “Vi lot oss styre av omstendighetene – som at vi rett og slett var altfor slitne eller at det var et program på TV som vi hadde lyst til å se.”

Bror og søster Dudkas manglende aktivitet gikk på bekostning av deres lykke. “Vi begynte virkelig å se

Kiev Ukraina tempel, Kirkens 134. tempel i drift, betjener medlemmer i ni land.

forskjell på livet i Kirken og livet i verden etter at vi forlot Kirken,” sier bror Dudka. “Vi var ikke lykkelige.”

Etter å ha vært hjemme fra kirken i cirka fire måneder, nådde søster Dudka bristepunktet. “En søndag sa jeg: ‘Hvis jeg ikke går i dag, vil jeg kanskje ikke overleve,’” sier hun. “Det var som om jeg hadde gått mange dager uten vann. Jeg trengte det vannet.”

Etter å ha blitt aktiv igjen, ba søster Dudka tålmodig for og oppmuntret sin mann til å komme tilbake til kirken sammen med henne. Cirka et halvt år etter at hun vendte tilbake til kirken, gjorde hennes mann det samme.

“Min kones bønner påvirket meg,” sier bror Dudka. “Jeg innså at jeg som bærer av Det melkisedekske prestedømme, hadde ansvar for å være et aktivt medlem. Jeg innså at jeg ikke kunne gjøre noe som helst uten Gud.”

Etter at bror og søster Dudka hadde kommet tilbake til Kirken, begynte de å tenke på templets frelsende ordnanser. Sammen med andre ukrainske siste-dagers-hellige frydet ekteparet seg over spadestikkseremonien for templet i 2007.

“Etter at byggingen av templet startet, pleide vi ofte å komme for å se på arbeidet som ble utført,” sier bror Dudka.

“Jeg hoppet høyt i været da jeg så dem legge den første steinen,” tilføyer søster Dudka.

Da statuen av engelen Moroni ble plassert på toppen av templet, var det mye klemming og tårer blant de hellige, og ikke minst mellom bror og søster Dudka.

“Da de endelig ble ferdige med templet, var vi svært lettet over å vite at vi var verdige til å komme inn,” sier bror Dudka.

Bror og søster Dudka sier at deres besegling i templet har gitt dem et sterkere evig perspektiv på livet. “Du forstår at familien ikke lenger bare består av deg selv og din mann – nå er også Herren en del av den,” sier søster Dudka. “Nå betrakter vi hverandre med evige øyne.” ■

Mulighetenes nøkkel

10-ÅRSMARKE- RINGEN AV DET VEDVARENDE UTDANNEL- SESFOND

Ti år etter at president Gordon B. Hinckley bekjentgjorde Det vedvarende utdannelsesfond, blomstrer initiativet og dets deltagere.

Av Rebekah Atkin
Kirkens tidsskrifter

I 1850, bare tre år etter ankomsten til Salt-sjødalen, begynte president Brigham Young (1801–77) å opprette akademier og universiteter slik at de siste-dagers-hellige kunne skaffe seg utdanning. Alle profeter i denne evangelieutdeling har oppfordret Kirkens medlemmer til å ta utdanning.

Blant dem var president Gordon B. Hinckley (1910–2008), som tok initiativet til Det vedvarende utdannelsesfond, etter mønster av et annet av Brigham Youngs initiativer på 1800-tallet, Det vedvarende emigrasjonsfond. Dette nye utdannelsesfondet skulle, ifølge president Thomas S. Monson, bli et av kjennemerkene på president Hinckleys presidentperiode.¹ President Hinckley hadde sett fattigdom og mangel på utdanning hindre mange av Kirkens unge voksne i å oppnå det de hadde anlegg for. Han søkte svar fra Herren.

På generalkonferansen 31. mars 2001 fremla president Hinckley sin visjon for programmet. Han vedgikk at det var et “dristig initiativ”, men fremholdt at “utdanning er nøkkelen til muligheter”.² President Hinckley oppfordret alle som ønsket det, til å bidra, og programmet var et faktum.

Nå, nesten 10 år senere, har både store og små bidrag fra givere over hele verden gjort det mulig for initiativet – og dets deltagere – å blomstre. Eldste John K. Carmack, emeritus-medlem av De sytti og administrerende direktør for Det vedvarende utdannelsesfond, sier at det “redder de hellige fra fattigdommens forbannelse”. Dette redningsarbeidet har lyktes, sier Rex Allen, frivillig leder for opplæring og kommunikasjon i Det vedvarende utdannelsesfond, fordi det bygger på evige prinsipper og ledsages av profetiske løfter som har

I løpet av de 10 årene som har gått siden det ble opprettet, har Det vedvarende utdannelsesfond hjulpet ca. 50 000 deltagere i 51 land, som Kevin Moore fra Vestindia og deltagere fra Peru (t.v.).

2001

KUMULATIVT ANTALL DELTAGERE ETTER ÅR

2011

TALL OM DET VEDVARENDE UTDANNELSESFOND OG DETS DELTAGERE

Det vedvarende utdannelsesfond har vært til velsignelse for over 50 000 deltagere i 51 land i løpet av de siste 10 årene. Her er litt statistikk om disse unge voksne:

- 47 prosent er menn, 53 prosent er kvinner.
- 34 prosent er gift.
- 80 prosent av mennene er hjemvendte misjonærer.
- 82 prosent arbeider ved siden av skolen.
- Gjennomsnittsalderen er 24,5 år.
- De fullfører gjennomsnittlig sin utdanning på 2,6 år.
- De får tre til fire ganger høyere lønn etter fullført utdanning.

“langt mer vidtrekkende konsekvenser enn noen av oss forstår”.

Et dristig initiativ

Som president Hinckley forklarte i 2001, ble fondet opprettet på grunnlag av pengegeaver, og rentene av kapitalen brukes til å gi lån til blivende studenter.

Unge voksne som er interessert, kan kontakte lokale prestedømsledere og Instituttledere. Med deres godkjenning kan disse “ambisiøse unge mennene og kvinnene”, mange av dem hjemvendte misjonærer, få lån til å studere i sitt eget lokalsamfunn.³ Mens de fremdeles studerer, begynner de å tilbakebetale lånet slik at andre studenter også kan bruke fondet.

I de ti årene siden det ble opprettet, har programmet hjulpet cirka 50 000 deltagere i over 50 land å “komme seg ut av fattigdommen som de og generasjoner før dem har levd i”, slik president Hinckley sa det ville.⁴

Bror Allen beskriver Det vedvarende utdannelsesfond slik: “Profeten gjorde noe bemerkelsesverdig den dagen. For lenge siden rakte Moses sin stav ut over Rødehavet, og vannet delte seg. President Hinckley viste tilsvarende tro da han i billedlig forstand holdt sin profetkappe over fattigdommens mørke hav og tok initiativ til Det vedvarende utdannelsesfond.”

Prinsipper

Det vedvarende utdannelsesfond er bygget på en grunnvoll av evangelieprinsipper – tro på og håp i Jesus Kristus, utdanning, arbeid, offer, selvhjelpenhet, integritet og tjeneste. Nåværende og tidligere deltagere i Det vedvarende utdannelsesfond over hele verden anvender disse prinsippene i sitt eget liv.

Carolina Tello Vargas, en tidligere deltager fra Colombia, sier at Det vedvarende

utdannelsesfond var “et glimt av håp” og tegn på vår himmelske Faders hjelp, som “veileder [henne] og åpner veien til fremgang”.

Hun forstår viktigheten av utdanning og det arbeid og offer som skal til. Før hun fikk lån fra Det vedvarende utdannelsesfond, hadde Carolina flere jobber og solgte alle sine smykker for å kunne studere juss. Familien hennes ofret også.

“Jeg visste at jeg måtte ofre for å kunne studere,” forklarer Carolina. “Jeg var villig til å gjøre det for å få bedre jobbmuligheter i fremtiden.”

Men så oppsto det utfordringer i familien i det siste året av studiene hennes, og hun klarte ikke lenger å betale. Hun fikk lån fra Det vedvarende utdannelsesfond og brukte det til å fullføre sin utdanning.

Shirley Mwelase fra Syd-Afrika er også et eksempel på disse prinsippene. Hun fikk lån fra Det vedvarende utdannelsesfond til å fullføre et kurs i dataprogrammering, og da hun fikk jobb i et forsikringsselskap, nedbetalte hun raskt resten av lånet så hun kunne føle seg “pålitelig og troverdig”.

Shirley forklarer: “En bedre betalt jobb betydde økt livskvalitet. Det innebar at jeg kunne hjelpe mine foreldre og andre familiemedlemmer, og ferdighetene og egenskapene jeg har utviklet i denne jobben, har i stor grad hjulpet meg å kunne yte bedre tjeneste i alle mine kirkekall.”

I sitt arbeid som programmerer har hun utrettet mye. Hun sier: “Jeg tror at om det ikke hadde vært for mine studier og min konstante deltagelse i Kirken, ville jeg ikke hatt en jobb, og jeg ville ikke ha oppnådd noen av disse gode tingene.”

Løfter og velsignelser

Da president Hinckley bekjentgjorde Det vedvarende utdannelsesfond, lovet han at det

10 FRUKTER AV DE FØRSTE 10 ÅR

Eldste John K. Carmack, administrerende direktør for Det vedvarende utdanningsfond, sier at fondet har gitt følgende frukter:

1. Utviklet selvhjelpenhet og integritet: Oppfylt sine forpliktelser og forsørget sine familier.
2. Bidratt til evig fremgang: Utviklet intelligens i dette liv som vil komme dem til nytte i det neste (se L&p 130:18–19).
3. Utviklet dyktige ledere: Ved å finne bedre jobber, får de mer tid til tjeneste i Kirken.
4. Flere muligheter på grunn av utdanning: Kvalifisert til stillinger som stiller spesielle krav til opplæring og ferdigheter.
5. Bedret livskvalitet: Større forståelse og åpnede sinn.
6. Fremmet innvielseslovens ånd: Oppfordret alle til å bidra, og slik komme nærmere å være ett (se L&p 38:27).
7. En hjelp for de fattige: En av Kirkens viktigste forpliktelser (se L&p 81:5; 83:6).
8. Utviklet sterkere familier: Ved å bryte ut av fattigdomssirkelen.
9. Utviklet tradisjoner for utmerkelse: Evangeliets prinsipper i praksis.
10. Fulgt Frelserens eksempel på offer: Å gi av det vi har for å hjelpe andre.

ville være til velsignelse for enkeltpersoner, deres familier, deres lokalsamfunn og for hele Kirken på grunn av økte muligheter til arbeid, tjeneste og lederskap.

President Hinckley lovet at deltagerne “vil være i stand til å få en god utdanning som vil løfte dem ut av fattigdomssumpen ... De vil gifte seg og komme videre ved hjelp av ferdigheter som setter dem i stand til å tjene bra og finne sin plass i samfunnet, hvor de kan bidra betydelig.”⁵

Dette løftet har blitt oppfylt for tusener av deltagere i programmet, heriblant Pablo Benitez fra Uruguay. Pablo arbeidet 12 timer om dagen i en dagligvareforretning, og tjente så vidt nok til å klare seg da han bestemte seg for å forandre sitt liv. Han begynte å studere, men da avgifter og gebyrer økte, klarte han ikke lenger å finansiere sin utdanning alene.

Ved hjelp av Det vedvarende utdanningsfond fullførte han sin utdanning i treningslære. Som følge av dette har han hatt en rekke

Miriam Erquiza, en hjemvendt misjonær fra Filipinene, fikk jobb i et reisebyrå. Arbeidstiden i den nye stillingen gjorde det mulig for henne å virke som Unge kvinners president og Institutt-lærer.

HVEM KAN FÅ LÅN?

Det vedvarende utdannelsesfond har laget en 5-trinnsprosess for dem som bor i aktuelle områder og ønsker å delta i programmet. Du finner mer informasjon om prosessen eller kravene på pef.ids.org. For å komme i gang snakker du med din lokale prestedøms- eller Institutt-leder.

Trinn 1: Drøm–Finn ut mer om Det vedvarende utdannelsesfond i ditt område, og delta på stavens temakveld om utdanning og sysselsetting.

Trinn 2: Planlegg og kvalifiser deg–Delta på arbeidsgruppen "Planlegg for å lykkes" ved ditt Institutt, og få godkjenning og råd fra dine prestedømsledere.

Trinn 3: Søk–Fyll ut søknaden på Internett, basert på det du lærer i arbeidsgruppen "Planlegg for å lykkes".

Trinn 4: Forplikt deg–Hvis lånet blir innvilget, deltar du i låneintervjuet, hvor du lover å oppfylle dine forpliktelser.

Trinn 5: Studer, fullfør, skaff deg en bedre jobb og tilbakebetal lånet–Vis tro, innsats, integritet, standhaftighet og selvhjelpenhet. Arbeid hardt for å oppfylle dine drømmer.

jobber i årenes løp, som alle har økt hans inntekt. Han sier til og med: "Jeg får ofte tilbud om heltidsarbeid eller vikariater som jeg ikke kan ta imot fordi jeg ikke har nok tid. Alt dette takket være Det vedvarende utdannelsesfond og de muligheter som åpnet seg for meg på grunn av min utdanning."

På grunn av muligheter som utdannelsen har gitt ham, kan Pablo forsørge sin familie samtidig som han utfører verdifull tjeneste i sitt lokalsamfunn som lærer.

Å arbeide mye og likevel så vidt tjene nok til levekostnader og tiende, kan gjøre tjeneste i Kirken til en stor utfordring, sier bror Allen. Dette er noe mange medlemmer over hele verden sliter med, men president Hinckley sa følgende om dem som får del i Det vedvarende utdannelsesfond: "De vil bli ledere i dette store verk i sine hjemland. De vil betale sin tiende og sine offergaver, som igjen vil gjøre Kirken i stand til å utvide sitt arbeid over hele verden."⁶

Vanderlei Lira fra Brasil var grenspresident i seks år mens han arbeidet som ufaglært. Etter å ha tatt utdanning ved hjelp av et lån fra Det vedvarende utdannelsesfond, fikk han en ny jobb med høyere lønn. Hans stavspresident beskriver ham som "en kjempe frigjort av muligheter".

Mange deltagere opplever at den utdanning de har skaffet seg ved hjelp av Det vedvarende utdannelsesfond, fører til bedre jobber med en arbeidstid som gir dem mer tid til å utføre tjeneste i Kirken. Miriam Erquiza, en hjemvendt misjonær fra Filippinene, fullførte et toårig webdesignprogram, og etter "mektig bønn" fikk hun jobb i et reisebyrå. Denne stillingen gjorde henne i stand til å hjelpe sin familie og finne tid til å tjene som Unge kvinners president og som Institutt-lærer.

Vanderlei Lira fra Brasil var grenspresident i seks år og hjalp sin gren å vokse fra 18 til 110 aktive medlemmer, mens han arbeidet som ufaglært fordi han ikke hadde utdanning. Da Det vedvarende utdannelsesfond kom på banen, studerte han helse, miljø og sikkerhet, noe som førte til økt lønn og gjorde ham i stand til raskt å nedbetale lånet. Han utfører tjeneste i Kirken den dag i dag. Hans stavspresident beskriver ham som en god leder og far, "en kjempe frigjort av muligheter".

President Hinckley fortalte Kirkens medlemmer at programmet ville lykkes fordi Kirken har "organisasjonen ... og engasjerte Herrens tjenere".⁷ Det vedvarende utdannelsesfond lykkes fordi det fordrer at både deltagere og lokale prestedømsledere samarbeider under ledelse av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og andre av Kirkens ledere på generalplan. Kirkens arbeidskontorer og Seminar og Institutt er også

EN LYSERE FREMTID

"Det vedvarende utdannelsesfond ... bryter fattigdomssirkelen for våre medlemmer i

mange områder av verden og sørger for ferdigheter og utdanning som gjør unge menn og unge kvinner kvalifisert til lønnsomt arbeid. Denne inspirerte planen har tent håp i øynene til dem som følte seg dømt til middelmådighet, men som nå øyner en lysere fremtid."

President Thomas S. Monson, "De merket stien for oss", *Liahona*, okt. 2007, 6.

HVORDAN DU KAN BIDRA

Fondets resultater er i stor grad avhengig av gavmildhet og hjelp fra medlemmer og frivillige over hele verden. Her er noen måter du kan bidra på:

- Utfør frivillig arbeid ved et lokalt senter for Det vedvarende utdannelsesfond.
- Utfør heltidsarbeid i Det vedvarende utdannelsesfond sammen med din ektefelle som seniormisjonærer.
- Bidra med penger til Det vedvarende utdannelsesfond.

engasjert i dette programmet.

Fondets virkning er vedvarende, ikke bare økonomisk ved at pengene tilbakebetales og deretter lånes ut til andre studenter, men også åndelig og sosialt fordi deltagere, givere, administratorer og utallige andre blir velsignet indirekte. "Utdanning er nøkkelen," sier bror Allen, "til å åpne en dør i en massiv vegg, ikke bare for enkeltpersoner, men også for deres familier og lokalsamfunn."

I løpet av de 10 årene som har gått, har teknologi og erfaring bidratt til å forbedre prosessen for deltagere og forvaltere, men Det vedvarende utdannelsesfond oppfyller fremdeles den profetiske visjon som ligger til grunn for det. Dette "dristige initiativet" vil fortsette å være profetisk. President Monson viderefører fondets arbeid, som han sier vil "strekke seg langt inn i fremtiden".⁸ ■

NOTER

1. Se "16th President Fields Questions from Media", *Church News*, 9. feb. 2008, 15.
2. Gordon B. Hinckley, "Det vedvarende utdannelsesfond", *Liahona*, juli 2001, 62, 67.
3. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, 62.
4. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, 62.
5. Gordon B. Hinckley, "Kirken går fremover", *Liahona*, juli 2002, 6.
6. Gordon B. Hinckley, "Du må bøye deg ned for å løfte opp en annen", *Liahona*, jan. 2002, 62.
7. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, 67.
8. Thomas S. Monson, i "16th President Fields Questions from Media," *Church News*, 9. feb. 2008, 15.

På pef.lds.org kan du lese mer om fondets deltagere og hvordan du kan engasjere deg.

*Det er lett å komme på villspor hvis
våre daglige avgjørelser ikke ses i
sammenheng med vår evige fremtid.*

TAPT OG FUNNET

Av Adam C. Olson

Kirkens tidsskrifter

Ikke lenge før hun ble 30, innså Roberta Tuilimu at hun ikke var lykkelig. Hun hadde tre skjønne barn, og hun elsket deres far, Daniel Nepia, men Roberta og Daniel var ikke gift. Daniel var ikke medlem av Kirken, og det var lenge siden Roberta hadde gått regelmessig i kirken.

Hun var langt unna det tempelekteskapet hun alltid hadde drømt om da hun som ung jente hadde gått i kirken hver uke sammen med sine foreldre i Auckland, New Zealand. Men å vende ryggen til sine evige mål var ikke gjort i én vending. Det hadde vært en gradvis dreining gjennom små avgjørelser hun hadde tatt hver dag.

“De fortapte vil jeg oppsøke, og de bortdrevne vil jeg føre tilbake, og de sønderbrutte vil jeg forbinde, og de syke vil jeg styrke”
(Esekiel 34:16).

Kortsiktige avgjørelser

Roberta husker spesielt én avgjørelse som det øyeblikk hun første gang tok steget utenfor evangeliets vei, selv om en rekke andre valg trolig hadde bragt henne til dette punktet. Som tenåring ble Roberta hjemme fra kirken i noen uker for å gjøre lekser. “Det er interessant at det kan begynne med noe som virket så lite den gangen,” sier hun.

Etter å ha vært borte i et par uker, ble det mye lettere for henne å ikke gå uken etter. Noen uker med bare sporadisk tilstedeværelse gikk over til måneder. Etter at hun fylte 18 lot hun seg overtale av venner til å gå ut på danseklubber til sent på lørdagskveldene, noe som gjorde det enda vanskeligere å komme seg til kirken på søndagene. Dette førte også til at hun begynte å drikke.

“Jeg visste at det ikke var riktig, men jeg trodde at jeg kunne slutte når jeg ville,” sier hun. “Jeg forsøkte å rettfærdiggjøre mine avgjørelser.”

Hennes liv var uforenlig med å gå i templet, men da hun møtte Daniel, inviterte hun ham likevel med til Hamilton New Zealand tempel og sa at hun ønsket å gifte seg der.

“Jeg visste at det var dit jeg ville,” sier hun. Men for hver dårlige avgjørelse syntes den neste å bli lettere – noe som førte henne stadig lenger bort fra sitt mål. Snart bodde Roberta og Daniel sammen.

“Det var ingen sammenheng mellom det jeg ønsket – det jeg visste var rett – og avgjørelsene jeg tok,” sier hun. “Jeg levde i nuet. Jeg tenkte ikke på hvor mine avgjørelser nå ville føre meg.”

Herren oppsøker det fortapte

Til tross for at Roberta var langt unna sitt mål, var hun ikke fortapt for Herren. Selv om Daniel og Roberta ikke var klar over det den gangen, hadde den gode

hyrde, som kom “for å søke og frelse det som var fortapt” (Lukas 19:10), søkt dem hele tiden.

Ånden hadde påvirket Daniel, for eksempel da Roberta hadde tatt ham med til tempelplassen og da Robertas far hadde velsignet deres barn. Selv om de hadde flyttet flere ganger, traff de alltid på misjonærene – og nå og da studerte de også med dem.

Så, etter å ha flyttet nok en gang i 2006, traff de noen gamle venner fra skolen, Dan og Lisa Nathan, som var aktive medlemmer av Kirken. Daniel og Roberta hadde nettopp flyttet innenfor grensene til bror og søster Nathans menighet.

I tre uker utsatte Roberta Lisas invitasjoner til å bli med henne i kirken. “Jeg ønsket ikke å forklare situasjonen min,” sier hun. “Men jeg fant ut at jeg ønsket at mine barn skulle gå i Primær.”

Snart møtte Daniel og Roberta misjonærene igjen. Daniel begynte å gå i kirken, og der gjorde en dyktig lærer i klassen Evangeliets prinsipper utslaget. De besøkende lærerinnene kom hver måned. Ekteparet møtte til og med eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum under en spesiell andakt.

Roberta ser av deres erfaring at vår himmelske Fader hadde sørget for “en hel masse gode mennesker som hjalp oss”.

Legg merke til hvordan det går dere

Gjennom forskjellige erfaringer og personer hadde vår himmelske Fader gitt Daniel og Roberta muligheter til å “legge merke til hvordan det gikk dem” (se Haggai 1:7). Men de måtte “[sette sin] vei i Herrens hånd” (Salmene 37:5) før de kunne komme noen vei.

“Jeg visste at mine veier ikke hadde vært hans veier,”

sier Roberta (se Jesaja 55:8–9), “men jeg hadde ikke lært å sette de to i sammenheng.”

Vendepunktet kom da misjonærene ba Daniel og Roberta bestemme seg for hvor de ville hen, i åndelig forstand, og hva de måtte gjøre for å komme dit.

“Da vi til slutt bestemte oss for at vi ønsket å komme dit Hans veier fører,” sier hun, “begynte vi å se på hva som skulle til for å følge Hans vei dit.”

I månedene som fulgte, anstrengte Roberta seg for å vende ryggen til sine tidligere dårlige avgjørelser og vende tilbake til den vei hun hadde forlatt mer enn ti år tidligere. Akkurat slik hennes dreining bort fra evangeliets vei som tenårings hadde begynt med små avgjørelser, begynte Robertas vei tilbake med å gjøre tilsynelatende små ting hver dag.

“Da jeg begynte å gjøre de grunnleggende tingene hver dag – personlig bønn og familieebønn, skriftstudium, ta med barna til kirken, hjelpe andre når jeg kan – kunne jeg følte at vår himmelske Fader passet på oss og hørte våre bønner,” sier Roberta. “Familien ble lykkeligere.”

Disse små avgjørelsene styrket Daniel og Roberta og hjalp dem senere å ta de store avgjørelsene. De besluttet å gifte seg. Så, nesten et år etter at Daniel og Roberta begynte å møte misjonærene, førte deres ønske om å få være sammen som familie for evig, til at Daniel ble døpt.

Endelig, etter to år med å prøve å sette det de gjorde hver dag, i sammenheng med det de ønsket i fremtiden, ble Daniel og Roberta beseglet i templet – og Robertas barndomsdrøm ble oppfylt.

Lev for evigheten i dag

Som en del av vår himmelske Faders plan har Daniel og Roberta hver dag anledning til å velge hvilken vei de vil følge – deres eller hans. Sammen er de nå mer bevisste på hvilken retning deres daglige valg vil føre dem i.

Av personlig erfaring forstår de hvor lett det er å komme på avveie når deres daglige avgjørelser tas uten hensyn til konsekvensene for deres evige mål. Men de er også takknemlige for å ha fått førstehåndskunnskap om at det finnes en vei tilbake.

“Jeg vet at Herren elsker meg og ønsker å få meg tilbake fordi han velsignet oss med dem vi møtte på vår vei som hjalp oss å vende tilbake,” sier Roberta. “Han glemte meg aldri selv om jeg var borte fra Kirken.”

Takket være den gode hyrdes kjærighet og sonoffer, kan “den ugudelige ... forlate sin vei og ... omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham ... for han vil gjerne forlate alt” (Jesaja 55:7).

Nå forsøker bror og søster Nepia å holde fokus på hvor de ønsker å komme. “Når man forstår at livet er mer enn *her og nå*,” sier Daniel, “gjør det noe med valgene man tar.” ■

AVGJØRELSE BESTEMMER FREMtiden

“En eller annen sa for mange år siden at historien dreier om små hengsler, og det samme gjør et menneskes liv. Vårt liv er avhengig av de avgjørelser vi tar – for avgjørelser bestemmer vår fremtid.”

President Thomas S. Monson, “Decisions Determine Destiny”, *New Era*, nov. 1979, 4.

SLIK KRISTUS TRØSTER OSS

Det var vår første jul på Nordøya i New Zealand – et vakkert og fascinerende land. Men til tross for solskinnet og vennligheten fra Kirkens medlemmer, følte jeg meg ensom og lengtet veldig etter mine foreldre og søsken. Vi hadde flyttet fra USA tidligere det året, og jeg hadde hjemlensel.

I vårt nye område ble min mann og jeg venner med familien Wilson, en ung irsk familie som var medlem av et annet kristent trossamfunn, og som også nylig hadde kommet til New Zealand. Noleen Wilson var min arbeidskollega, og vi ble snart gode venner. Vi snakket mye om våre erfaringer med å immigrere og vår kjærlighet til vårt nye hjem. Etter

hvert som vårt vennskap utviklet seg, ble jeg klar over at også deres familie strevde med ensomhet og en følelse av å være overveldet. De hadde tre små barn og et fjerde på vei.

En kveld jeg følte meg ekstra ensom og syntes synd på meg selv, fikk jeg en tilskyndelse om at den beste måten å overvinne min ensomhet på var å tjene andre – og først og fremst familien Wilson. Min mann og jeg bestemte oss den kvelden for å begynne å feire de 12 juledagene sammen med familien Wilson ved å legge anonyme meldinger og gaver foran døren deres. Hver kveld ble min ensomhet erstattet av spenning og forventning idet vi snek oss bort til huset deres, la igjen vår melding og

gave, banket på døren og løp vår vei med et glis om munnen.

På jobben hver dag fortalte Noleen meg om de mystiske “julealvene” som hadde vært på besøk kvelden før. Hun fortalte om sine barn som gledet seg til de besøkende som gjorde familiens jul lysere, skulle komme. Noen kvelder ble ungdommer fra menigheten med på spilloppene våre.

Den siste kvelden, julaften, la familien Wilson en melding og småkaker foran døren sin, og ba om å få møte alvene sine. Da vi kom sammen med ungdommen for å synge julesanger som vår siste gave, var barna i ekstase og våre venner omfavnet oss og gråt av takknemlighet. Min egen ensomhet hadde blitt erstattet av kjærlighet og glede, og vennskapsbåndet mellom våre familier ble styrket.

Senere fikk vi en e-post fra en mann i familien Wilsons kirke som sa han var dypt rørt av det vi hadde gjort for familien, og han spurte om Kirken og den tjeneste vi gjør for andre. Forsamlingen hadde aldri hørt om de 12 juledagene, og forbinder nå denne tradisjonen med de siste-dagers-hellige.

Jeg kommer aldri til å glemme denne første julen på New Zealand, hvor jeg lærte en uventet måte å glemme meg selv på og å gjøre noe for å “trøste dem som trenger trøst” (Mosiah 18:9) – akkurat slik Jesus Kristus trøster oss når vi har det vanskelig eller føler oss ensomme. ■

Angela Fallentine, New Zealand

Da vi kom sammen med ungdommen for å synge julesanger som vår siste gave, var barna i ekstase og våre venner omfavnet oss.

MITT JULEKORT FRA OBREGÓN

Da jeg var på misjon i Mexico, møtte min ledsager og jeg en mann fra Obregón, en by i det nordvestre Mexico nær Californiabukten. Han var interessert i vårt budskap om evangeliets gjengivelse, men han hadde bare 10 minutter på seg fordi han måtte rekke et tog. Vi lærte ham alt vi kunne på denne korte tiden og ga ham en Mormons bok og alle brosjyrene vi hadde. Den gangen hadde vår misjon ingen misjonærer i Obregón.

Flere måneder senere fikk jeg julekort fra noen i Obregón. Jeg studerte kortet og lurte på hvem som kunne ha sendt det. Så gikk det opp for meg at det var sendt av mannen vi hadde snakket med i 10 minutter. Jeg hengte opp kortet i leiligheten vår sammen med resten av julekortene de andre eldstene og jeg hadde mottatt.

Etter jul skulle jeg til å kaste kortet, da jeg fikk en tilskyndelse om å beholde det. Tilskyndelsen var ingen hørbar røst, men en følelse i mitt hjerte. I stedet for å kaste kortet, la jeg det i kofferten min.

Da jeg leste det månedelige brevet fra misjonshjemmet noen måneder senere, la jeg merke til en bekjentgjørelse om at det ville bli innledet misjonærarbeid i Obregón. Nok en gang tenkte jeg: "Hva har denne byen med meg å gjøre?" Så husket jeg igjen den mannen vi hadde møtt, som kom derfra. Jeg rotet gjennom

Etter jul skulle jeg til å kaste kortet, da jeg fikk en tilskyndelse om å beholde det.

kofferten min og fant julekortet. Jeg skrev på kortet: "Disse eldstene er venner av meg, og jeg sender dem til deg så de kan lære deg mer om evangeliet." Så sendte jeg kortet til eldstene som skulle virke i Obregón og ba dem ta det med seg og besøke mannen.

Kort tid senere fikk jeg brev fra eldstene i Obregón. Det sto: "Kjære eldste Ramos, arbeidet her har vært så vanskelig at misjonspresidenten hadde tenkt å trekke oss ut, helt til vi fikk kortet ditt. Vi besøkte denne

mannen, og han ble så glad for å høre vårt budskap at han presenterte oss for sin familie og sine venner. På grunn av denne mannen har vi startet en gren."

Mange år har gått, og det er nå tre staver i Obregón. Det gjør meg ydmyk å tenke på at fordi jeg lyttet til Åndens tilskyndelser, ble jeg velsignet med å kunne gjøre noe for å hjelpe mine brødre og søstre i Obregón å motta Jesu Kristi evangelium. ■

Robert Ramos, Oregon, USA

VI HADDE INGENTING Å SPISE

Jeg våknet tidlig julaften, bekymret fordi vi ikke hadde mat til julemiddagen, og vi hadde heller ikke penger til å kjøpe mat. Jeg bodde da sammen med min søster Edicta i Maracaibo, Venezuela.

Jeg sto opp av sengen, knelte ned og begynte å be. Jeg bønnfalt min himmelske Fader om hjelp. Jeg ba om at han måtte gi oss i det minste litt mat til denne spesielle dagen, *la Noche Buena* (julaften).

Mens jeg ba, ble jeg fylt med fred. Det var som om en mild stemme sa til meg: "Alt vil ordne seg. Ta det med ro." Da jeg hadde fullført min bønn, visste jeg at noe godt ville skje den dagen.

Etter å ha vekket min søster, gikk jeg for å feie verandaen. Naboen over gaten så meg og kom for å gi meg 1000 bolívares som hun skyldte meg for en juleduk og annet pynt jeg hadde brodert for henne. Jeg ble overrasket, for jeg hadde glemt at hun skyldte meg penger.

Jeg løp inn til min søster og viste henne pengene jeg hadde fått. Forbausset spurte hun meg hvor jeg hadde fått tak i dem. "For Gud er alt mulig" (Matteus 19:26), svarte jeg.

Noen minutter senere hørte vi noen utenfor som ropte på min søster. Da vi skjønnte at det var den samme naboen, gikk vi ut for å snakke med henne. Hun betalte så min søster 1000 bolívares hun skyldte henne for søm. Min søster og jeg ble svært glade, for nå kunne vi kjøpe frokost, lunsj og middag.

Da vi kom hjem etter å ha handlet mat, ventet en venn på oss. Han spurte om han kunne tilbringe *la Noche Buena* sammen med oss fordi han ikke ønsket å være alene på julaften. Vi forklarte at vi bare skulle ha en liten middag hjemme, men at han gjerne måtte være sammen med oss. Han bidro med 2000 bolívares til middagen. Vi kunne nesten ikke tro hvor mye Gud velsignet oss.

Senere ringte min niese for å fortelle oss at hun ville komme innom den kvelden med 15 kg marinert kjøtt. Ved lunsjtid kom min nevø sammen med hustru og barn. De spurte om de kunne komme tilbake den

kvelden med litt mat og feire julaften sammen med oss.

"Det blir ingen storslått middag," svarte vi, "men det vil være nok til alle."

Den kvelden laget Edicta og jeg ovnsbakt kylling, potetsalat, en sitrondessert og *majarete*, en tradisjonell kokospuddingdessert, som vi spiste sammen med alle våre gjester. Men først takket vi våre himmelske Fader for de store velsignelsene han hadde gitt oss. Den dagen ble vi minnet på at hvis vi har tro og ikke tviler, vil han velsigne oss når vi ber ham om hjelp. ■

Estilita Chacin Hart, Utah, USA

Jeg sto opp av sengen, knelte ned og begynte å be. Jeg bønnfalt min himmelske Fader om hjelp.

LINDAS SISTE JUL

Mitt andre år som student ved Brigham Young University meldte biskopsrådet menigheten på et program kalt “Still opp for julenissen”, som innebar at vi skulle gi julegaver til en trengende familie.

Menigheten vår forsvant imidlertid stadig fra listen over frivillige. Da julen nærmet seg, hadde vi fremdeles ingen familie å hjelpe. Så fortalte en av rådgiverne i biskopsrådet om en familie som kanskje kunne trenge vår hjelp isteden. Da vi fikk høre om denne familien, var vi alle sikre på at vi skulle fokusere på dem.

Linda (navnet er endret), som hadde flere sønner i alderen 9 til 15, hadde kjempet en utmattende kamp mot brystkreft. Midt under påkjennningene denne sykdommen forårsaket, hadde hennes mann gått fra henne. Hun hadde nettopp flyttet fra en annen delstat for å begynne i ny jobb i Provo i Utah, men jobben ble likevel ikke noe av, og hun sto igjen uten inntekt.

Da vi møtte Linda, ble vi umiddelbart glad i henne. Vi ble velsignet med å se henne slik Frelseren gjorde – som en stor og edel ånd som hadde overvunnet mange vanskelige utfordringer. Hun var aldri et *prosjekt* for oss. Hun var en evig venn. Alle medlemmer i menigheten bidro med noe for å hjelpe henne og guttene hennes. Vi var alle unge studenter som selv var fattige, men vi ga med glede fordi vi var glad i henne.

Mens Linda var på menighetens julefest, dro noen medlemmer til leiligheten hennes for å fylle skap og kjøleskap med mat.

Linda kom på menighetens julefest, og mens hun var der, dro noen medlemmer til leiligheten hennes for å fylle skap og kjøleskap med mat. De pyntet juletreet og la gaver til hele familien under det. De la dessuten igjen fire nye bildekk og betalte husleien hennes for flere måneder. Jeg vet ikke helt hvordan våre beskjedne bidrag klarte å utrette alt dette, men jeg visste at vår himmelske Fader hadde brukt våre ofre til å velsigne henne.

Et år senere var jeg i en annen studentmenighet, men i julen reiste jeg

tilbake for å besøke mitt tidligere biskopsråd. Jeg fikk høre at Lindas mann hadde kommet tilbake til familien og at økonomien deres hadde stabilisert seg. Men så hadde kreften vendt tilbake og tatt hennes liv. Det gikk opp for meg at vi hadde vært med på å gi Linda hennes siste jul.

Etter å ha følt “Kristi rene kjærlighet” (Moroni 7:47) så sterkt gjennom denne opplevelsen, lærte jeg at ekte kjærlighet er en uvurderlig åndelig gave som driver oss til å handle i Frelserens sted. ■

J. Audrey Hammer, Utah, USA

Av eldste
Patrick Kearon
i De sytti

Kom, LA OSS HAM PRISE

I julen i fjor, mens jeg arbeidet ved Kirkens hovedkvarter i Salt Lake City, støtte jeg på et lokalt værphenomen som kalles inversjon. En inversjon er en tilstand hvor luften nær bakken er kaldere enn luften høyere oppe – motsatt av det som er normalt. Inversjoner er ikke unike for Salt Lake City, men virkningen er mer utpreget fordi byen ligger i en dal omgitt av høye fjell. Dette fanger byens forurensning og presser den ned mot dalbunnen, og byen og det omkringliggende området dekkes av en tykk, mørk og iskald sky. Smogen er helsefarlig for dem som har pustevansker, og påvirker energien og humøret til mange andre fordi luften føles uren og solen stenges ute i flere dager eller til og med uker om gangen.

En kort kjøretur opp i fjellet viser imidlertid at smogen bare er omtrent 100 meter tykk. På få minutter kan man komme til strålende sol, puste frisk luft og skue ut over uberørte, snødekte fjell. Kontrasten til dalen nedenfor kunne ikke vært større. Etter hvert som man kommer høyere opp i fjellet, ser man ned på smogen man har forlatt i dalen, og den ser ut som et skittent teppe under en asurblå himmel.

Det hender noen ganger at vi i billedlig

Vi må forstå at vi har styrke og evne til å komme oss ut av den skitne luften i dalen og inn i det strålende solskinn av fred og håp som bare kan finnes ved å komme til Frelseren.

forstand blir sittende fast nede i dalen, under den dystre, mørke smogen. På grunn av våre dårlige valg, adferd som krenker Ånden eller ganske enkelt de smertefulle og krevende avgjørelsene og utfordringene som hører med til jordelivet, føler vi at vi sitter fast i en tykk, kvelende tåke. Vi kan ikke se klart, vi er forvirret, og vi føler at vi har beveget oss bort fra lyset og varmen av vår himmelske Faders kjærlighet. Vi glemmer at Herrens rene lys venter på oss, kaller på oss og er bare noen få trosfylte steg unna. Vi må forstå at vi har styrke og evne til å komme oss ut av den skitne luften i dalen og inn i det strålende solskinn av fred og håp som bare kan finnes ved å komme til Frelseren.

Nå i julen gleder vi oss over Jesu Kristi fødsel, han som er verdens lys, og som har invitert oss alle til å komme til ham og inn i lyset. Vi kan lese i Skriftene om de menn og kvinner som ble velsignet med bokstavelig å få komme til ham da han ble født. Noen kom langveisfra, mens andre befant seg nærmere. Noen fikk englebesøk, og andre handlet ifølge personlig åpenbaring. Men alle tok imot invitasjonen om å komme til ham.

Hva kan vi lære av hyrdene, Simeon, Anna

og de vise menn, som alle fikk gleden av å komme og se Jesusbarnet med egne øyne? Når vi grunner på deres trofaste reaksjon på invitasjonen om å komme til Kristus, kan vi lære å mer effektivt løfte oss ut av våre egne inversjoner, ut av enhver dysterhet og forvirring vi måtte oppleve, og komme inn i det klare, rene håp som Verdens lys tilbyr oss. Det er der, hos ham, at vi begynner å forstå hvem vi egentlig er og hvor vi passer inn i det

Vårt disippelskap krever ikke at vi må forlate våre får på marken eller krysse ørkener. Vår reise til Frelseren er ikke fysisk, men åndelig og adferdsmessig. Den innebærer å akseptere og ta til oss hans forsoning.

evige bildet. Våre egne inversjoner blir snudd, og vi får igjen et riktig perspektiv.

Hyrdene

I de velkjente versene fra Lukas 2 lærer vi viktige kjensgjerninger om de første vitner til Kristi fødsel, hyrdene ute på markene nær Bethlehem. Da “en Herrens engel stod hos dem ... ble [de] meget forferdet” (vers 9). Men de fikk høre om “en stor glede” – at den lenge bebudede Frelser, Messias, Kristus, var født (vers 10). De lyttet for å få vite tegnet de kunne gjenkjenne Frelseren ved, at han ville være “svøpt og [ligge] i en krybbe” (vers 12). Da den himmelske hærske hadde avsluttet sin gledelige erklæring, reagerte hyrdene umiddelbart og sa: “La oss nå gå rett til Betlehem og se dette som har skjedd” (vers 15). “De skyndte seg av sted” (vers 16) og fant Jesusbarnet akkurat som engelen hadde sagt, og de “vendte så tilbake, og de priste og lovet Gud” (vers 20). Idet de

ønsket å spre den strålende nyheten om Frelserens fødsel, “fortalte de om det ord som var talt til dem” (vers 17).

I likhet med hyrdene må også vi reagere umiddelbart og skynde oss når Ånden taler til oss. Som president Thomas S. Monson har sagt, må vi “aldri, aldri vente med å følge en tilskyndelse”.¹ Etter å ha fulgt en tilskyndelse, kan vi noen ganger ikke se klart hvorfor vi har blitt veiledet av Ånden til å handle på en bestemt måte. Men i likhet med hyrdene ser vi ofte mirakler finne sted, og vår trofaste reaksjon på en tilskyndelse blir bekreftet. Vi kan så benytte de anledninger vi får, til å dele vår glede og vårt vitnesbyrd med andre. Dette kan styrke andres tro og håp, hvilket igjen bekrefter vårt eget vitnesbyrd og bringer oss nærmere Frelseren og hans veier.

Simeon

Et annet begunstiget vitne om Jesusbarneret var Simeon. Han var en “rettferdig og gudfryktig” mann som regelmessig mottok kommunikasjon fra Den hellige ånd (Lukas 2:25). Det hadde blitt åpenbart for ham “at han ikke skulle se døden før han hadde sett Herrens Messias” (vers 26), og han levde i håp og forventning om denne lykksalige begivenhet. Ånden tilskyndet ham til å komme til templet den dagen Maria og Josef bragte Jesusbarnet til Jerusalem “for å framstille ham for Herren” (vers 22). Simeon gjenkjente barnet som den lovede Messias, og “tok ... ham i armene sine og lovet Gud” (vers 28), idet han profeterte om dette helige barnets fremtid som “et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel” (vers 32).

Simeons rettferdighet og trofasthet lot ham være tilstede i templet slik at han kunne vitne om Lyset da han endelig fant det. I likhet med Simeon kan også vi gjøre vårt ytterste for å bli mer følsomme for og lydige mot Den hellige ånds hvisken slik at vårt liv kan ta den retning vår himmelske Fader ønsker for oss. På grunn av at Simeon hadde utviklet sin evne til å høre og reagere på Ånden, var han på rett sted til rett tid, og Herrens løfter til ham ble oppfylt på ytterst vidunderlig vis.

Vi kan alle få de samme muligheter og på lignende måte la Herrens plan utspille seg i vårt liv. Når vi skal ta beslutninger av evig betydning, når vi står ved et veiskille i vårt liv, trenger vi klare tanker og et riktig perspektiv. Noen ganger får tanken på å skulle ta disse viktige avgjørelsene oss til å føle oss usikre, ustabile og til og med handlingslammet, nede i den mørke dalen under inversjonen. Men hvis vi tar steg i tro og handler ifølge rettferdige prinsipper, ser vi at Guds plan gradvis tar form i vårt liv, og vi bringes tilbake til Guds kjærlighets strålende lys.

Anna

Anna var “høyt opp i årene”, en enke som ble beskrevet som “profetinne” (Lukas 2:36), hvis lange og trofaste liv bar preg av hennes iherdige faste og bønn og at hun aldri “forlot ... templet” (vers 37). Da hun fikk se Jesusbarnet i templet, “lovpriste [hun] Gud, og hun talte om ham til alle dem som ventet på forløsning for Jerusalem” (vers 38).

Annas opplevelse lærer oss at vi kan leve trofast i alle situasjoner hvis vi er nøye med vår faste og bønn og aldri viker bort

KRISTI FØDSEL FOR KYNDENE, AV DEL PARSON; SIMEONS TAKKEBØNN, AV ROBERT T. BARRETT; HÅPETS KJERNE, AV ELSPETH YOUNG; KOPIERING IKKE TILLATT; ANKOMSTEN, AV MICHAEL AIBRECHTSON; KOPIERING IKKE TILLATT

fra templet i vårt hjerte. Hvis vi ennå ikke har hatt anledning til å reise til et tempel og motta dets velsignelser, kan vi likevel nyte de velsignelser som strømmer til oss ved at vi har en gyldig tempelanbefaling og holder oss verdige til den. Profetene har gjentatte ganger oppfordret oss til å ha tempelanbefaling selv om omstendighetene gjør det umulig for oss å komme i templet.² Vi kan heve oss over mørke stunder og komme inn i takknemlig-

Når vi grunner på den trofaste reaksjon hyrdene, Simeon, Anna og de vise menn viste, kan vi lære å mer effektivt løfte oss ut av våre egne inversjoner, ut av enhver dysterhet og forvirring, og komme til Verdens lys.

hetens lys gjennom vår tilbedelse i templet og ved å vitne om Jesus for alle som søker fred og håp.

De vise menn

Til sist leser vi i Matteus 2 om de vise menn som reiste langt etter å ha sett “hans stjerne i Østen” og ha forstått tegnet (vers 2). Med gaver til hyllest og tilbedelse søkte de ham, idet de spurte “Hvor er den jødenes konge som er født nå?” (vers 2). Da letingen endelig var over og de hadde funnet Jesusbarnet, “falt [de] ned og tilbad det” og presenterte sine skatter (vers 11). Selv om de ble møtt med Herodes’ bedrag, “ble [de] varslet at de ikke skulle vende tilbake til Herodes”, men dra hjem “en annen vei” (vers 12). De vise menn fulgte denne åpenbaringen

fra Gud og beskyttet den hellige familien mot Herodes’ onde hensikter.

Vi kan lære mye av de vise menn. I likhet med dem skulle vi studere Skriftene og vite hvilke tegn vi skulle se etter idet vi alle forbereder jorden på Frelserens annet komme. Da, hvis vi studerer og grunner på Skriftene, vil vi få et sterkere ønske om å søke Herren hver eneste dag og, som en gave til ham, oppgi vår selvishet, stolthet og opprørskhet. Når vi får personlig åpenbaring om å forandre våre planer, kan vi adlyde i tro og med tillit til at Gud vet hva som er best for oss. Til sist må vi, ved å leve som sanne disipler, falle ned og tilbe Frelseren i ydmykhet og kjærlighet.

Dette disippelskap krever ikke nødvendigvis at vi må forlate våre får på marken eller krysse ørkener. Vår reise til Ham er ikke fysisk, men åndelig og adferdsmessig. Den innebærer å akseptere og ta til oss det faktum at hans forsoning er altomfattende og gjelder alle sider ved vårt liv – vår synd, svakhet, smerte, sykdom og skrøpeligheit (se Alma 7:11–13). Dette innebærer at vi kan gi slipp på de tingene som holder oss nede i den dystre tåken av vår egen inversjon, og isteden leve i den varme og kjærlighet som kommer fra Verdens lys. President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første president-skap, har sagt: “Ordene ‘kom til Kristus’ er en innbydelse. Det er den viktigste innbydelse man noen gang kan gi en annen. Det er den viktigste innbydelse noen kan akseptere.”³ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Ånden gir liv”, *Lys over Norge*, rapport fra generalkonferansen april 1985, 57, 58.
2. Se for eksempel Howard W. Hunter, “Det store symbol på vårt medlemskap”, *Lys over Norge*, nov. 1994, 3.
3. Henry B. Eyring, “Kom til Kristus”, *Liahona*, mars 2008, 49.

“Hvordan kan jeg beholde en positiv innstilling til fremtiden?”

Vi opplever alle til tider en tilsynelatende kontinuerlig strøm av nedslående og dårlige nyheter på et personlig og iblant til og med globalt plan. Vi må imidlertid huske at vi har grunn til håp fordi vi tror på vår Herre Jesus Kristus.

På generalkonferansen i april 2009 minnet president Thomas S. Monson oss alle på Herrens befaling “vær ... ved godt mot” (L&P 68:6), og ga oss følgende oppmuntring: “Selv om stormskyer kan samle seg, om regnet måtte øse ned over oss, vil vår kunnskap om evangeliet og vår kjærlighet til vår himmelske Fader og vår Frelser trøste og holde oss oppe og gi oss glede når vi vandrer rettskaffent og holder budene. Det vil ikke være noe i denne verden som kan overvinne oss.”

Selv når alt ser mørkt ut og vi ikke engang øyner en liten lysning i uværet, kan vår forståelse av evangeliet hjelpe oss å bevare en positiv innstilling til fremtiden. I samme tale sa president Monson: “Fremtiden er like lys som deres tro” (“Vær ved godt mot”, *Liahona*, mai 2009, 92).

Les, be, smil

For noen år siden ga Unge kvinners generalpresident-skap oss 100 prosent-utfordringen: Les i Mormons bok hver dag, be hver dag og smil. Jeg fant ut at jeg ville prøve det og fortsette med det så lenge jeg kunne. Til min forbauselse førte denne utfordringen til en storartet forandring i mitt liv. Jeg var lykkeligere, jeg hadde Ånden med meg, og jeg hadde en positiv innstilling. Selv om jeg fremdeles møtte motgang, hjalp Åndens styrke meg å holde ut med glede.

Ariana G., 16 år, Virginia, USA

Ha håp

Jeg tror det viktigste vi kan gjøre for å ha en positiv innstilling, er å smile og ha håp! Håp har alltid hjulpet meg på utallige måter. Vi må også tenke på hvor velsignet vi er og vite hvor glad vår himmelske Fader er i oss. Vi kan søke fred hos ham i enhver situasjon. Hans Sønn led for oss, så han kjenner vår smerte. På grunn av ham kan vi ha håp, bli helbredet og, naturligvis, være lykkelige.

Corey D., 18 år, Utah, USA

Tenk på forsoningen

Å grunne på vår Frelseres forsoning vil alltid gi håp og hjelpe oss å være optimistiske. Vi opplever alle prøvelser i dette liv. Men på grunn av forsoningen finnes det løsning på alle prøvelser og problemer, både timelige og åndelige. Forsoningen gjør oss i stand til å se disse løsningene. Forsoningen er en storartet tilkjennegivelse av Guds kjærlighet til sine barn. Den er uendelig, og det samme er hans kjærlighet til oss. Dette vil gi oss mot og styrke til å møte fremtiden uten frykt.

Daryl A., 18 år, Laguna, Filippinene

Vær trofast

Denne urovekkende tid er en del av Herrens plan og har blitt forutsagt siden gammeltestamentlig tid. I Skriftene lover Herren mangfoldige ganger at de rettferdige vil bli velsignet og beskyttet. Hvis du

holder deg trofast, vil Den hellige ånd veilede deg gjennom denne vanskelige tiden, trøste deg og minne deg på at Herren har en plan for deg. Hvis du har din patriarkalske velsignelse, bør du studere den for å finne ut hva Herren har i vente for deg.

Rae B., 17 år, Washington, D.C., USA

Tenk på dine velsignelser

Noe av det som gir meg glede og håp i disse urolige tider, er å stoppe opp og tenke på mine velsignelser og min kunnskap om evangeliet. Noe så enkelt som å ha en bestevenn eller noe så storslagent som frelsesplanen, fyller meg med glede og får meg til å ønske å dele gleden med andre. Det er dette som hjelper meg å ha en positiv innstilling.

Annette M., 15 år, Michigan, USA

Husk templet

Når jeg er nedtrykt, mediterer jeg over ordene på slutten av Unge kvinners tema: "Vi tror at vi, når vi godtar og handler etter disse verdinormene, vil bli forberedt til å styrke hjem og familie, inngå og holde hellige pakter, motta templets ordnanser og få del i opphøyelsens velsignelser." Jeg finner trøst i disse ordene, og jeg vet at de vil bli oppfylt i mitt liv og i alle dydige unge kvinners liv. De hellige tempelordnanser gir meg utvilsomt håp. Velsignelsene av et rettferdig liv er uendelige, og når jeg tenker på disse

tingene, blir mitt hjerte fylt av glede, håp, kjærlighet og mot.

Nathalia M., 18 år, Mérida, Venezuela

Vær på vinnerlaget

For å bevare en positiv innstilling må du kjenne denne enkle sannhet: Herrens lag vil vinne til slutt. Så enkelt er det.

Satan har ingen makt over Gud. Etter som vi allerede vet hvem vinneren er, må vi bare konsentrere oss om å holde oss på lag med Herren. Hvis vi lever verdig til å komme inn i templet, går vi med den drakt som viser Herren at vi er på hans lag. Ved å lese i Skriftene, holde våre bønner og tjene våre brødre og søstre, finner vi sann lykke som gjør det lettere å ha en positiv innstilling.

Brayden F., 17 år, Utah, USA

Legg deg til en takknemlig holdning

Ikke fokuser på vår tids vanskeligheter. Jeg skriver en "takkedagbok". Hver dag skriver jeg minst én ting jeg er takknemlig for den dagen. Uansett

hvor forferdelig dagen kunne virke, kan jeg alltid finne noe å sette pris på. Tell dine velsignelser. Å utvikle en takknemlig holdning kan hjelpe deg å fokusere på det som er positivt i livet ditt.

Ashlee H., 18 år, Oklahoma, USA

DIN STRÅLENDE FREMTID

"Herren ønsker at dere, mine unge venner, skal ønske av hele deres hjerte å følge

disse normene og etterleve evangeliets sannheter som vi finner i Skriftene. Når dere gjør det, vil dere se lenger enn til øyeblikket, og dere vil se deres lysende, herlige fremtid med store muligheter og stort ansvar. Dere vil være villige til å arbeide hardt og være utholdende, og dere vil ha en optimistisk holdning til livet."

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, "Se enden fra begynnelsen", Liahona, mai 2006, 44.

NESTE SPØRSMÅL

"Hvordan kan jeg besvare mine venners spørsmål om templet når jeg ikke vet noe særlig om det selv?"

Send oss ditt svar innen 15. januar 2012 til:

Liahona, Questions & Answers 1/12

50 E. North Temple St., Rm. 2420

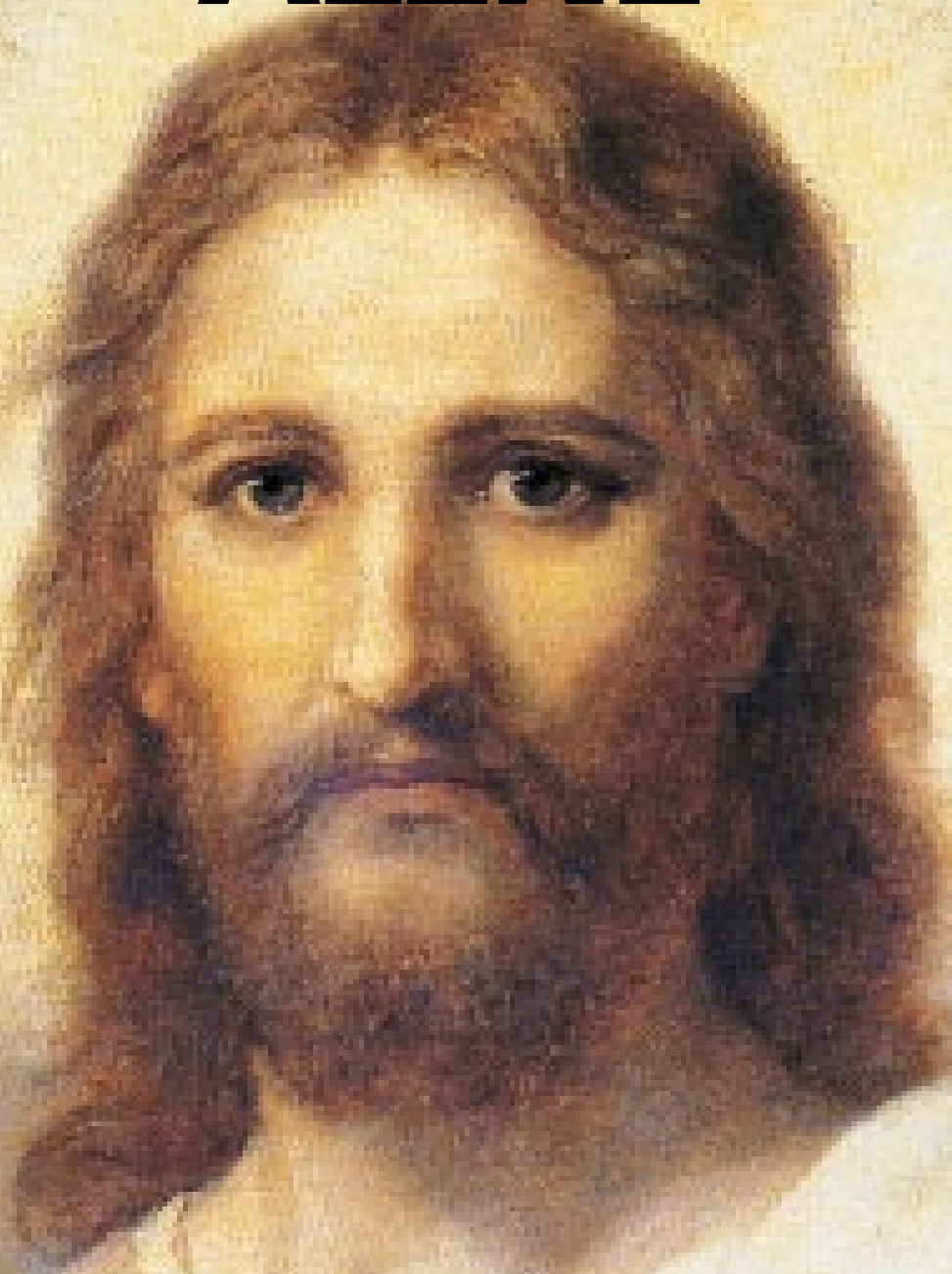
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Eller send e-post: liahona@ldschurch.org

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende opplysninger og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og fotografi.

DU ER ALDRI ALENE

“Jeg skal ikke etterlate dere farløse,
jeg kommer til dere”
(Johannes 14:18).

Herren utøste velsignelser

Jeg tenkte: "Hvem er Gud? Er det Buddha, Jesus Kristus eller en annen gud?"

Av Kim Koung

Jeg ble født i Kambodsja, hvor folk flest er buddhister. Etter at Røde Khmer-regimet tok livet av så mange, var det mange av de overlevende som ikke forsto hvorfor han, hvis det fantes en Gud, ville la dette skje med vårt folk. Da jeg var 14, lurte jeg på det samme.

Etter at regimet ble styrtet, begynte flere religioner å finne fotfeste i Kambodsja. Jeg var forvirret fordi kirkene forkynte så mye forskjellig. Familien min var fremdeles buddhister, men jeg ønsket svar på mine dypeste spørsmål: Hvor kommer vi fra, hvorfor vi er her og hvor vi går hen etter dette liv?

Da jeg kom hjem fra skolen en dag, fortalte min tante meg at to unge menn i hvit skjorte og slips hadde kommet hjem til henne og snakket om Jesus Kristus. Hun ble overrasket over at de snakket så godt kambodsjansk. Jeg ønsket å lære om Kristus. Jeg ville vite hvem som skapte oss. Jeg tenkte: "Hvem er Gud? Er det

Buddha, Jesus Kristus eller en annen gud?"

Min tante og jeg tok imot misjonærene. Under den første diskusjonen følte vi Ånden fortelle oss at det de sa, var sant. De ga oss en Mormons bok og lovet at hvis vi ville lese den, grunne på den og spørre Gud med et oppriktig hjerte og med tro på ham, ville han tilkjenne sannheten for

oss. Det virket veldig logisk for meg. Jeg tok imot evangeliet, sammen med min tante og hennes barn. Cirka en måned senere ble vi alle døpt og bekreftet.

Jeg gikk fire år i Seminar og ett år i Institutt, før jeg ble Seminarlærer. Da jeg var 19, følte jeg at jeg burde reise på misjon. Jeg snakket med mor og far, og de sa det kunne være en god idé, så jeg sendte inn søknaden. En måned senere fikk jeg mitt kall til å tjene i Sacramento California misjon for engelsk- og kambodsjanskspråklige.

Fordi jeg tok imot mitt kall har Gud gitt meg mange velsignelser. Min yngre bror tok ikke de beste avgjørelsene. Jeg fastet og ba for ham, og et mirakel skjedde før jeg reiste hjem fra min misjon. Jeg døpte ham, og han er nå aktiv i Kirken og deltar i Seminar. Min familie fikk mange andre velsignelser, og Herren øste også velsignelser over meg mens jeg var på misjon.

Jesus er Kristus. Han lever. Han elsker oss og kjenner oss ved navn. Han kjenner våre utfordringer og hindringer, og jeg vet at han vil velsigne oss hvis vi gjør vårt beste for å holde hans bud. ■

Av eldste
Carl B. Pratt
i De sytti

ET SIKKERT VITNESBYRD

Ettersom jeg vokste opp i en aktiv siste-dagers-hellig familie, tror jeg at jeg vokste opp med et vitnesbyrd. Jeg tvilte aldri alvorlig på at evangeliet var sant. I likhet med mange tenåringer hendte det at jeg satte spørsmålstegn og grublet på ting, men jeg følte aldri at Kirken ikke var sann.

Det var denne troen som motiverte meg til å reise på misjon. Jeg visste at jeg måtte tjene. Men selv om jeg aldri for alvor tvilte på Kirken, innså jeg at jeg måtte utvikle mitt eget vitnesbyrd.

Jeg tok fatt på min misjon i februar 1961, og jeg forlot Salt Lake Citys vinter til fordel for den varme argentinske sommeren. Det fantes ingen språkopplæring for misjonærer den gangen, men misjonspresidenten lovet at vi ville snakke flytende spansk etter å ha lest hele Mormons bok høyt. Jeg hadde lært spansk som barn, og snakket det flytende etter

noen få uker, men jeg fulgte likevel misjonspresidentens instruksjoner.

I den første byen jeg ble sendt til, bodde min ledsager og jeg i en leilighet bak en gammel butikk. Vi kunne ikke proselytere under den argentinske siestaen om ettermiddagen, så jeg brukte denne tiden til å be og lese i Mormons bok i inngangspartiet til den gamle butikken.

Én dag, i den gamle butikken tusenvis av kilometer hjemmefra, stoppet jeg opp og tenkte over det jeg leste. Når du ber og grunner på Mormons bok, kan Ånden påvirke deg. Jeg grunnet på hva Mormons bok lærte oss og tenkte på Joseph Smith som oversatte platene, og plutselig kom en følelse over meg. I samme øyeblikk visste jeg at alt jeg hadde lært hele mitt liv, var sant. Det sto plutselig veldig klart for meg at Joseph Smith var en profet og at jeg leste Guds ord. Alt sammen var sant.

Følelsen var oppildnende. Den gikk gjennom hele kroppen fra topp til tå. Den var ikke kald, og den var ikke brennende. Det var imidlertid et sikkert vitnesbyrd.

Jeg har aldri glemt den dagen, og jeg har følt Den hellige ånd mange ganger siden. På grunn av denne opplevelsen gjenkjenner jeg Den hellige ånd når han vitner for meg. Følelsen er ikke alltid helt lik, men den er alltid varm og sikker.

Selv om Ånden taler til oss personlig, er Moronis løfte til alle (se Moroni 10:3–5). Moronis løfte i Mormons bok er at Ånden vil vitne for deg om at Mormons bok er sann, hvis du bare vil lese, studere, grunne og så be med ærlig hensikt. Dette løftet er til meg, deg og alle i hele verden. Et sikkert vitnesbyrd vil komme til dem som søker det. ■

KOM NÆRMERE GUD

“Jeg fortalte brødrene at Mormons bok var den mest korrekte av alle jordens bøker, sluttsteinen i vår religion, og at et menneske ville komme nærmere Gud ved å følge dens forskrifter enn ved å følge noen annen bok.”

Joseph Smith, i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith (2007)*, 64.

DETTE SKAL DERE HA

til tegn

“Alle profetene som har profetert helt siden verdens begynnelse – har de ikke sagt et eller annet om disse ting?” (Mosiah 13:33).

Av Whitney Hinckley

Julen er fylt med forventning – forventning om gaver, god mat og festligheter. Noen ganger synes de første 24 dagene i desember å være altfor lange. Tenk deg om du måtte vente i 1000 år!

Den første jul – Frelserens fødsel – hadde blitt profetert om i hundrevis av år, fra Jesaja i Det gamle testamente til lamanitten Samuel i Mormons bok. Oldtidsprofetene var kjent med og så frem til tegnene på Jesu Kristi komme, og de ventet tålmodig på disse tegnene. De profeterte om hans komme slik at andre skulle kunne gjenkjenne tegnene og få del i gleden over å vite at han hadde kommet! Oppfyllelsen av disse profetiene var et vitnesbyrd om hans guddommelige kall som Frelser og Forløser.

Les følgende profetier om Jesu Kristi fødsel og de mirakuløse omstendighetene rundt den, og lær om hvordan disse profetiene ble oppfylt.

Født av Maria, en jomfru

Profetier: Syv hundre år før hun ble født, ble det profetert at Maria skulle bli Kristi mor. Jesaja skrev: “Derfor skal Herren selv gi dere et tegn: Se, en jomfru skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet Immanuel” (Jesaja 7:14).

Alma den yngre utpekte også Maria som Frelserens mor cirka 80 år før Jesu fødsel og en halv verden unna Jesaja: “Han skal bli født av Maria... Og hun er en jomfru, et

dyrebart og utvalgt redskap, som skal overskygges og bli med barn ved Den Hellige Ånds kraft. Og hun skal føde en sønn, ja, Guds Sønn” (Alma 7:10).

Oppfyllelse: 80 år senere kom engelen Gabriel “til en jomfru som var trolovet med en mann som hette Josef... Og jomfruens navn var Maria” (Lukas 1:27). Maria var mor til Jesus, som var Guds Sønn.

Et barn er oss født

Profeti: Jesaja profeterte om Messias’ fødsel: “For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste” (Jesaja 9:6).

Oppfyllelse: Frelserens tjenestegjering oppfylte alt Jesaja profeterte om, og likevel ble Kristus født i enkle kår: “I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad ... Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe” (Lukas 2:11–12).

Født i Betlehem

Profeti: Profeten Mika levde omtrent på samme tid som Jesaja. Han profeterte at Herren skulle bli født i landsbyen Bethlehem: “Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være blant Judas tusener! Fra deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel. Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager” (Mika 5:2).

Oppfyllelse: Syv hundre år senere befalte Herodes sine skriftlærte å fortelle ham hvor den nye herskeren kunne finnes: “[Han] spurte dem ut om hvor Messias skulle bli født. De sa til ham: I Betlehem i Judea” (Matteus 2:4–5).

Av Davids ætt

Profeti: Seks hundre år før Kristi fødsel fortalte Herren Jeremia at han ville komme gjennom Davids slektslinje: “I de dager og på den tid vil jeg la spire fram for David en rettferdig spire, og han skal gjøre rett og rettferdighet i landet” (Jeremia 33:15).

Oppfyllelse: Matteus gir oss Kristi genealogi, som viser hvordan Herren nedstammer fra denne kongen for lenge siden: “Ættetavle for Jesus Messias, Davids sønn, Abrahams sønn ... Slik er det i alt fjorten slektledd fra Abraham til David, fjorten ledd fra David til bortførelsen til Babylon, og fjorten ledd fra bortførelsen til Babylon inntil Messias (Matteus 1:1, 17).

Besøkt av konger

Profetier: Til tross for de enkle omstendighetene rundt hans fødsel, erklærte profetene

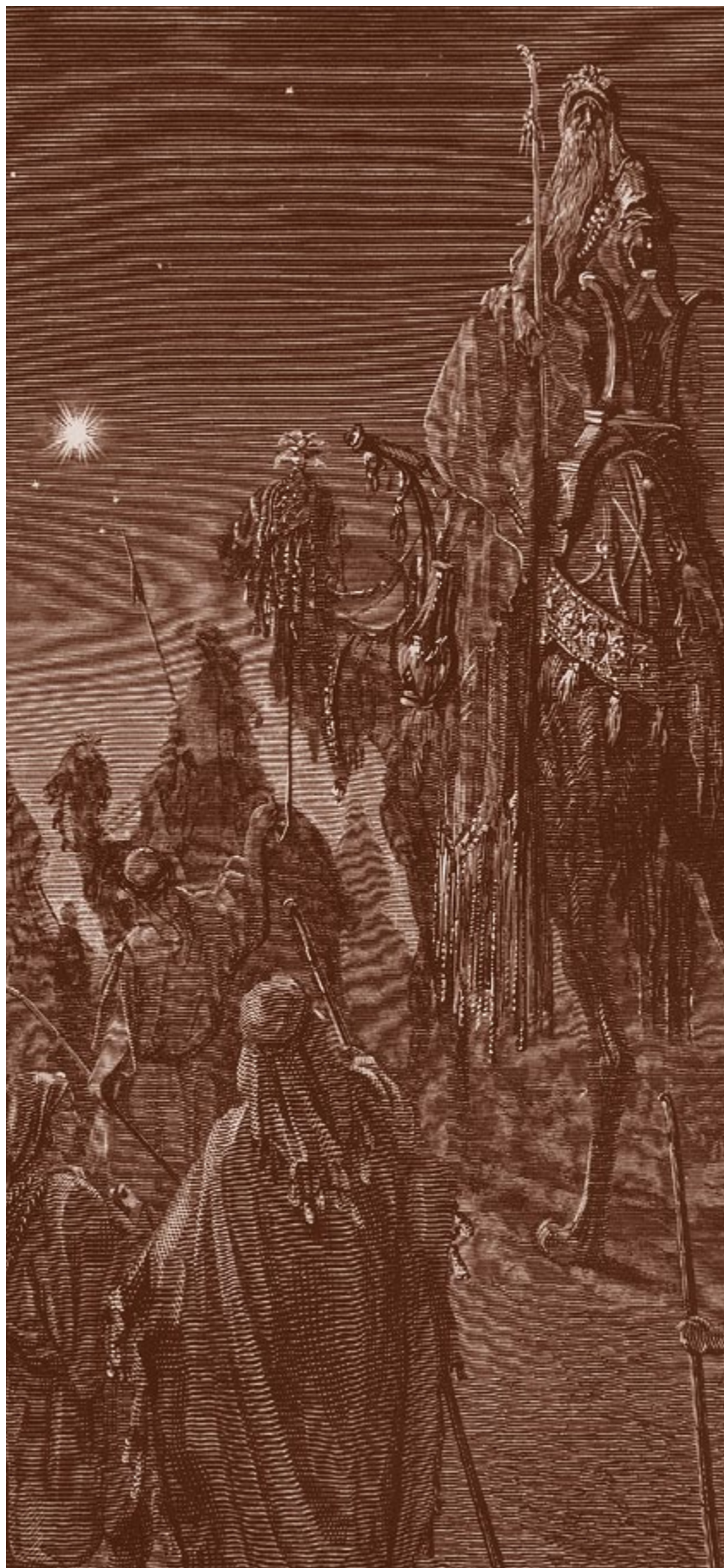
at konger ville komme for å se Kristus: “Folkeslag skal vandre til ditt lys, og konger til den glans som er gått opp over deg” (Jesaja 60:3).

Lamanitten Samuel fortalte nephittene fem år før Kristi fødsel om tegnene som ville innvarsle hans komme. Ett av disse tegnene var stjernen de vise menn fulgte: “En ny stjerne skal vise seg, en som dere aldri før har sett maken til, og dette skal også være et tegn for dere” (Helaman 14:5).

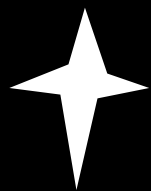
Oppfyllelse: De vise menn visste hvilket tegn de skulle se etter fordi de må ha sett etter profetiernes oppfyllelse. De sa: “Hvor er den jødenes konge som er født nå? For vi så hans stjerne i Østen, og er kommet for å tilbe ham” (Matteus 2:2).

I den nye verden gjenkjente også nephittene tegnene og visste at profetiene var oppfylt: “Det skjedde at alle ting, ja, absolutt alt hadde skjedd ifølge profetenes ord. Og det skjedde også at en ny stjerne viste seg ifølge ordet” (3 Nephi 1:20–21).

Tenk på hvor glad du er når du endelig får åpne julegavene dine. Hvordan tror du dette er sammenlignet med om du hadde ventet på tegnene på Kristi fødsel og endelig så dem oppfylt? Vår himmelske Fader forberedte disse tegnene på forhånd, ikke bare for å la de trofaste over hele verden glede seg sammen ved sin Sønnns fødsel, men også for å vitne om Kristi guddommelige kall. ■

Gaver med omtanke

Hvorfor ga de vise menn Josef og Maria gull, røkelse og myrra?

Mange mener at det er tanken som teller når man gir gaver. Kan hende det er fordi tanken bak gaven gjør den til noe mer enn bare en nyttig eller interessant gjenstand – den gjør gaven til et symbol på giverens kjærlighet til eller omtanke for mottakeren. Noen gaver betyr også mer enn tanken bak gaven. Slike gaver har en velkjent symbolikk som gir dem enda større betydning. Når en gave har alle tre – praktisk nytte, personlig verdi og symbolsk betydning – er det kanskje den mest gjennomtenkte og verdsatte av alle gaver.

Overvei tanken bak gavene av gull, røkelse og myrra som de vise menn ga Jesusbarnet (se Matteus 2:11). Det

står ikke noe i Bibelen om hvorfor de vise menn kom med akkurat disse gavene, men alle tre hadde praktisk verdi og kanskje symbolsk betydning for Guds Sønn og hans jordiske foreldre.

Gull

Praktisk nytte: For et ungt par som snart ville få kostnaden med å reise til Egypt for å unngå Herodes' raseri, skulle gullet bli en uvurderlig gave.

Symbolsk betydning: Gull er den vanligste gaven til konger (se 1 Kongebok 9:14, 28) fordi det symboliserer kongelighet – en passende gave til “kongenes konge” (1 Timoteus 6:15).

Røkelse

Praktisk nytte: I tillegg til dets betydelige pengeverdi, ble det brukt både til å fylle et rom med godlukt og som parfyme.

Symbolsk betydning: Røkelse er laget av søt harpiks og ble brukt i prestedømsordinanser, til brennoffer (se 3 Mosebok 2:1) og i olje til salving av prester. Følgelig kan det symbolisere Herrens prestedømme og hans rolle som Guds Lam som skulle ofres for vår skyld (se Johannes 1:29).

Myrra

Praktisk nytte: Myrra, en bitter olje laget av harpiks, var også økonomisk verdifull, men for Maria og Josef hadde den trolig større nytte til medisinsk bruk.

Symbolsk betydning: I Det nye testamente forbindes myrra som regel med balsamering og begravelse på grunn av dens konserverende egenskaper (se Johannes 19:39–40). Myrraens medisinske egenskaper kan symbolisere Kristi rolle som Mesterlegen, og dens bruk ved begravelser kan symbolisere “den bitre kalk” han måtte drikke da han led for våre synder (se L&p 19:18–19). ■

De BURDE FORANDRE SEG

Da jeg ble døpt, forkastet min familie Kirken. Nå måtte jeg finne ut hvordan jeg skulle reagere når deres livsstil var i strid med evangeliets prinsipper.

Av Francisco Javier Lara Hernández

Da jeg ble døpt, var jeg det eneste medlemmet av min familie som tok imot evangeliet. Jeg var 19 år gammel, og jeg var glad for å bli døpt. Jeg ble godt mottatt av brødrene og søstrene i Panuco første gren i Veracruz, Mexico. Jeg begynte dessuten å forberede meg til å reise på heltidsmisjon så snart jeg hadde vært medlem av Kirken i ett år. Det var fantastisk å kjenne den sanne Kirke, og jeg ønsket å dele evangeliet med andre.

Min far, min stemor (min mor døde da jeg var 12 år gammel) og mine tre brødre forkastet Kirken da jeg ble døpt. Dessverre tok jeg det ikke så godt. Jeg var respektløs overfor dem. Jeg tok ikke hensyn til min far eller hans synspunkter. Da jeg fortalte at jeg snart ville reise på misjon, ble han alt annet enn glad ettersom jeg ville slutte å jobbe, og ikke minst fordi jeg kanskje kom til å reise langt bort. Det plaget meg hver gang min families livsstil brøt med mine prinsipper, for eksempel når de så på TV-programmer eller hørte på musikk jeg følte var upassende på søndager, eller når far inviterte meg til lunsj på fastesøndag.

Jeg rettferdiggjorde min negative innstilling til min familie ved å si til meg selv at jeg ikke gjorde noe galt – som medlem av Kirken burde jeg etterleve evangeliets prinsipper selv om familien min plaget meg. Jeg tenkte med meg selv at det var *de* som burde forandre seg. På grunn av denne tankegangen var ikke mitt forhold til far særlig godt. Det ble verre på grunn av min innstilling og min stolthet. Jeg fortsatte på denne måten – uten å tenke på hans åndelige velferd.

En dag jeg leste til Institutt-klassen min, kom jeg til 1 Nephi 16, hvor Nephi knekker stålbuen og det blir vanskelig å skaffe mat. Alle begynte å knurre – Laman og Lemuel, som de hadde for vane, men også deres far, profeten Lehi. Nephi reagerte med å lage bue og pil av tre og spørre sin far hvor han skulle gå for å skaffe mat. Hans far ba om veiledning og ble refset av Herren fordi han hadde knurret. Lehi reagerte positivt og inntok igjen sin rolle som leder for sin familie og som en Herrens profet. Nephi dømte ikke sin far i hans svekkede tilstand. Heller ikke mente han at han ikke burde være profet lenger, selv om Nephi hadde talt med Herren og mottatt syner.

Da jeg leste og forsto denne beretningen, slo deg meg straks hvor dårlig jeg hadde oppført meg overfor min familie. Jeg ble flau over holdningen min – jeg hadde følt at jeg var bedre enn dem – og jeg følte det ekstra ille at jeg ikke hadde behandlet min far med respekt. Jeg var lei meg fordi jeg ikke hadde gjort det til en prioritet å dele evangeliet med dem.

Jeg hadde ikke sett min familie slik de kunne bli. Jeg hadde bare fokusert på deres svakheter. Fra den dagen av

Min holdning og min adferd forandret seg litt etter litt. Selv om jeg sjeldent var enig med min far, prøvde jeg alltid å respektere hans meninger.

forandret jeg gradvis min holdning og min adferd. Jeg anstrengte meg for alltid å respektere min fars synspunkter, til tross for de mange gangene jeg var uenig med ham. Hvis han inviterte meg til lunsj mens jeg fastet, sa jeg at jeg var lei meg for at jeg ikke kunne dele måltidet med ham. Jeg følte meg ikke lenger ille berørt av programmene de så eller musikken de lyttet til på søndager, fordi jeg var klar over at de ennå ikke hadde inngått pakter med vår himmelske Fader slik jeg hadde.

En morgen mens jeg hjalp min far med et måltid, sa jeg hvor glad jeg var i ham og hvor lei meg jeg var fordi jeg hadde vært så uforskammet. Jeg sa jeg var stolt over at han var min far og at jeg ønsket å ha et godt forhold til ham.

Alt begynte å forandre seg. Kranglene avtok og forsvant. Selv om jeg trodde det ville gå lang tid før min familie ville slutte seg til Kirken, ble deres innstilling til Kirken bedre. Ingen av disse forandringerne ville ha skjedd dersom jeg ikke hadde forandret meg først.

Da jeg hadde vært medlem av Kirken i ett år, reiste jeg på heltidsmisjon til Mexico Tijuana misjon. Tre måneder før jeg skulle reise hjem, fikk jeg et brev hvor det sto at min familie hadde tatt imot evangeliet og ønsket å bli døpt. Da jeg kom hjem, var de allerede medlemmer av Kirken.

I mine 15 år som medlem av Kirken, kom en av mine viktigste lærdommer av mitt studium av Mormons bok og i forbindelse med de av Guds barn som sto meg nærmest – min familie. ■

Møt broder Joseph

Du vet at Joseph Smith var den første profet i disse siste dager, men visste du at han elsket å le og få andre til å le? Eller at hans hustru Emma adopterte tvillinger? Her er noen andre ting du kanskje ikke visste om profeten Joseph Smith:

- Joseph Smith jr. ble født 23. desember 1805 i Sharon, Vermont, USA, og ble oppkalt etter sin far. Josephs søsken, i aldersrekkefølge, var Alvin, Hyrum, Sophronia, Samuel Harrison, Ephraim, William, Katherine, Don Carlos og Lucy.
- Da Joseph var syv, fikk han tyfoidefeber. Han ble kvitt feberen, men ikke infeksjonen han hadde fått i venstre ben. Ni biter av benet ble fjernet uten smertestillende. Han haltet litt resten av sitt liv.¹
- Joseph var 14 første gang han ba høyt og så vår himmelske Fader og Jesus Kristus (se Joseph Smith–Historie 1:17).
- Josephs eldste bror, Alvin, døde da Joseph var 17. Nesten 13 år senere så Joseph Alvin i et syn om det celestiale rike (se L&p 137:5–7).
- Isaac Hale, Emmas far, likte ikke Joseph og ønsket ikke at de skulle gifte seg. Joseph og Emma bestemte seg for å reise bort for å gifte seg, og de ble viet 18. januar 1827.²
- Emma og Joseph var gift i 17 år og fikk 11 barn. Seks av disse døde i sin barndom.
- Etter at tannen hans ble knekt da han ble angrepet av en mobb i 1832, lespet Joseph.³
- Joseph likte kapplek og moro. Det kunne for eksempel være ballspill, bryting, snøballkrig, fiske eller dragkamp.⁴
- En tidlig siste-dagers-hellig beskrev Josephs røst som “himmelens torden”.⁵
- Joseph var sterk og høy, ca. 188 cm, og veide ca. 90 kg.⁶
- Joseph var ikke bare Kirkens president, men stilte også som kandidat i USAs presidentvalg.⁷
- Etter at Joseph led martyrdøden, skrev eldste John Taylor (1808–87), den gang i De tolv apostlers quorum: “Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mer, bortsett fra Jesus selv, for menneskenes frelse i denne verden enn noe annet menneske som noensinne har levet i den” (L&p 135:3). ■

NOTER

1. Se *Kirkens presidenter* (Kirkens skoleverks elevhåndbok, 2003), 3–4.
2. Se “Life of the Prophet: Joseph and Emma”, JosephSmith.net.
3. Se “Life of the Prophet: Friend of Man”, JosephSmith.net.
4. Se Alexander L. Baugh, “Joseph Smith’s Athletic Nature”, i *Joseph Smith: The Prophet, the Man*, red. Susan Easton Black og Charles D. Tate jr. (1993), 137.
5. Joseph L. Robinson, i “Life of the Prophet: Teacher of God’s Truth”, JosephSmith.net.
6. Se Baugh, “Joseph Smith’s Athletic Nature”, 138–39.
7. Se “Life of the Prophet: Leading with Love”, JosephSmith.net.

Hvordan kan jeg FØLGE FRELSEREN?

Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum deler noen tanker med oss om dette emnet.

Vi viser vår kjærlighet til Gud når vi holder hans bud og tjener hans barn.

Nadverden lar oss vitne for Gud at vi vil minnes hans Sønn og holde hans bud idet vi fornyer vår dåpspakt.

Frelseren erklærte at vi ville bli kjent som hans disipler hvis vi har kjærlighet til hverandre.

Følg vår levende profet, president Thomas S. Monson. Han er et utmerket eksempel på en som følger Frelseren.

Vi må påta oss Jesu Kristi navn og få hans bilde i vårt ansikt, slik at vi kan være mer lik ham når han kommer.

De ordene

Av Angie Bergstrom Miller

Basert på en sann historie

“Dere skal ikke sverge på løgn ved mitt navn, så du vanhelliger din Guds navn” (3 Mosebok 19:12).

Shelby likte ikke å høre stygge ord, og særlig ikke når hennes venner på skolen misbrukte Herrens navn.

“Vær så snill å ikke bruke de ordene i nærheten av meg,” sa hun til vennene sine.

Men det hendte at de glemte seg, og hun måtte minne dem på det.

En dag himlet Shelbys venninne Beth med øynene og sa: “Å, ja visst, jeg glemte det. Ingen sier *de* ordene foran Shelby. Hun prøver å gjøre oss like *gode* som hun er.” De andre jentene lo.

Shelby ble flau. Hun likte ikke at hun alltid måtte be vennene om å ikke bruke de ordene i nærheten av henne – spesielt når de selv ikke syntes ordene var stygge.

Da Shelby kom hjem fra skolen, kastet hun seg ned på sengen. Hennes mor kom inn noen minutter senere, og Shelby fortalte hva som hadde hendt.

“Prøv å ikke la det gå inn på deg,” sa mamma. “Bare fortsett å gjøre det rette, og til slutt vil ikke vennene dine ønske å bruke de ordene lenger.”

“Hvorfor gjør det noe om vennene mine bruker de ordene?” spurte Shelby. “Det er da ikke jeg som banner.”

“Profetene har lært oss at vi skulle holde oss verdige til å føle Ånden til enhver tid. Stygge ord krenker Ånden,” sa mamma.

Shelby husket tilfeller når hun hadde følt Ånden – på familiens hjemmeaften, når hun bar vitnesbyrd, når hun fikk en velsignelse av sin far. Shelby likte å føle Ånden, og hun ønsket ikke å gjøre noe som ville komme i veien for denne varme, fredelige støtten.

Hun bestemte seg for å fortsette å være et eksempel for sine venner og hjelpe dem å forstå at hun ikke likte å høre de ordene.

På skolen dagen etter hørte hun ordene igjen.

“Vær så snill å ikke bruke de ordene i nærheten av meg,” sa Shelby til Becca.

Becca ga Shelby et olmt blikk, og så ignorerte hun henne. Shelby var glad for at hun hadde sagt noe, men lei seg fordi venninnen ble opprørt.

I friminuttet hørte Shelby noen si de samme ordene igjen. Denne gangen var det Beth.

“Vær så snill å ikke si sånt i nærheten av meg,” sa Shelby.

“Beklager,” sa Beth, idet hun himlet med øynene. Igjen følte Shelby seg dum.

På softball-treningen etter skolen slo Shelby en ball. Den spratt til første base og kom frem før Shelby. Shelby hørte Bonnie, den nye jenta på laget, misbruke Herrens navn.

Shelby nølte. Hun var lei av å be folk slutte med å bruke slike ord i nærheten av seg. Hun ville ikke at de andre jentene skulle gjøre narr av henne.

“Vær så snill å ikke bruke de ordene i nærheten av henne.”

Shelby snudde seg for å se hvem som hadde sagt det.

Beth fortalte Bonnie at Shelby var en siste-dagers-hellig, og at hun ikke brukte slike ord og heller ikke likte å høre dem.

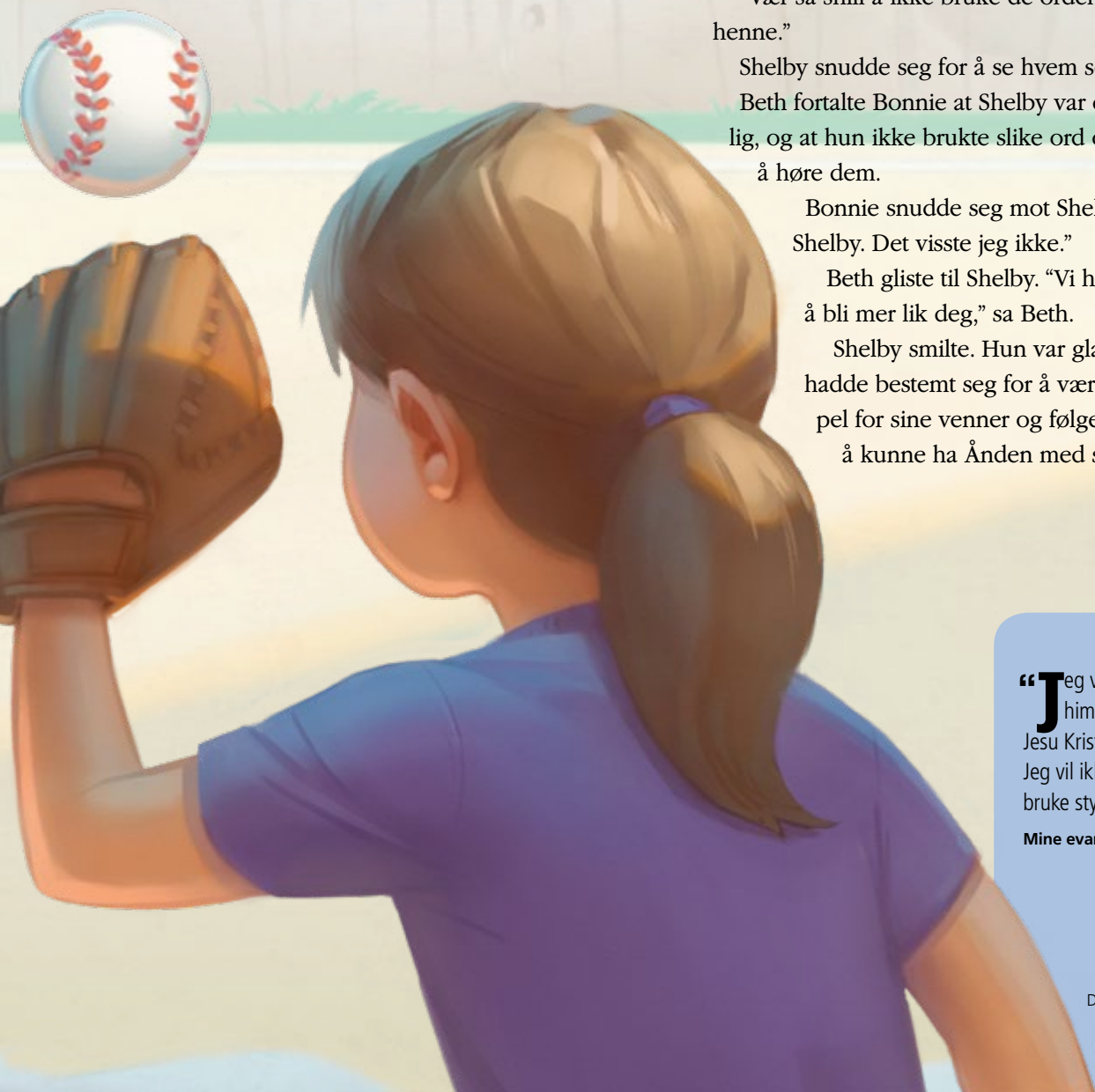
Bonnie snudde seg mot Shelby. “Unnskyld, Shelby. Det visste jeg ikke.”

Beth gliste til Shelby. “Vi holder visst alle på å bli mer lik deg,” sa Beth.

Shelby smilte. Hun var glad for at hun hadde bestemt seg for å være et godt eksempel for sine venner og følge profetens råd for å kunne ha Ånden med seg. ■

“Jeg vil bruke min Himmelske Faders og Jesu Kristi navn ærbødig. Jeg vil ikke banne eller bruke stygge ord.”

Mine evangelienormer

Vår side

Angie D., 11 år, Peru

Ariana A., 9 år, Brasil

Jesu fødsel, av Angeles R., 10 år, Bolivia

Rebecca A., 7 år, Venezuela

En jul delte jeg ut noen distribusjonskort til mine venner og lærere på skolen. I januar sa en lærer jeg hadde gitt et kort, at hun hadde ringt nummeret på kortet og fått en jule-DVD. Hun hadde sett på den, og likte den svært godt. Jeg synes distribusjonskortene er spesielle. Når jeg deler dem ut, kan jeg føle Ånden. Det gjør meg lykkelig å spre evangeliet. Jeg vet at Jesus Kristus lever og elsker oss alle.
Raiane R., 11 år, Brasil

Send tegning, foto eller erfaring til Vår side til liahona@ldschurch.org, med "Our Page" i emnelinjen.

Eller send det til:

Liahona, Our Page

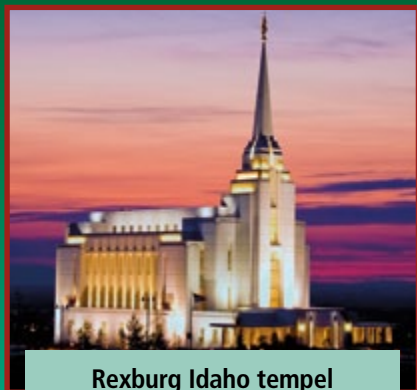
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA

Hvert bidrag må inneholde barnets fulle navn, kjønn og alder (må være 3 til 12 år gammelt), pluss mors eller fars navn, menighet eller gren, stav eller distrikt, og mors eller fars skriftlige tillatelse (e-post aksepteres) til å bruke barnets foto og bidrag. Bidrag kan bli redigert med hensyn til klarhet eller lengde.

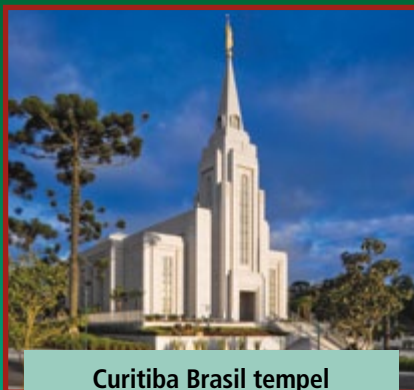
Tempelkort

For å lage dine egne tempelkort, river du denne siden ut av bladet, limer den på kartong og klipper ut kortene. Du kan legge disse kortene sammen med kortene som var med i hvert nummer i 2003 og i april 2005- og september 2007-numrene. Du kan skrive ut flere eksemplarer av kortene på liahona.lds.org.

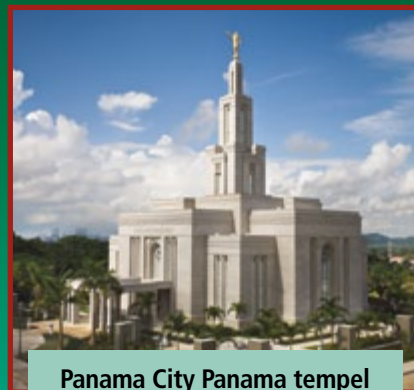
Rexburg Idaho tempel

Innviet 10. februar 2008
av president Thomas S. Monson

Curitiba Brasil tempel

Innviet 1. juni 2008
av president Thomas S. Monson

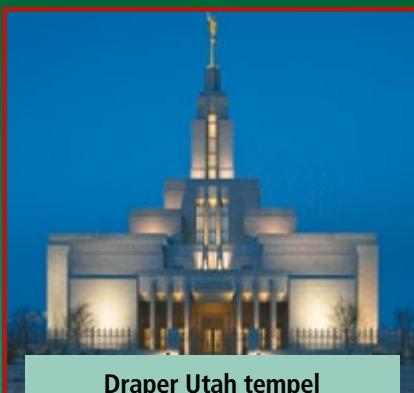
Panama City Panama tempel

Innviet 10. august 2008
av president Thomas S. Monson

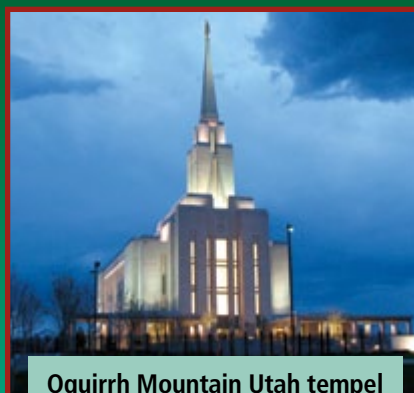
Twin Falls Idaho tempel

Innviet 24. august 2008
av president Thomas S. Monson

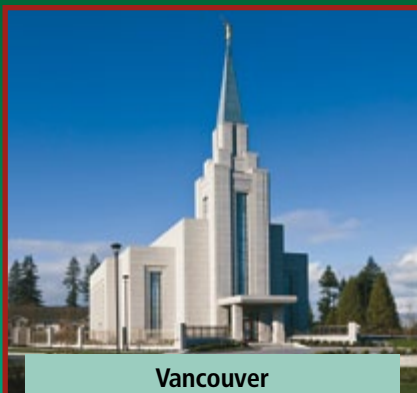
Draper Utah tempel

Innviet 20. mars 2009
av president Thomas S. Monson

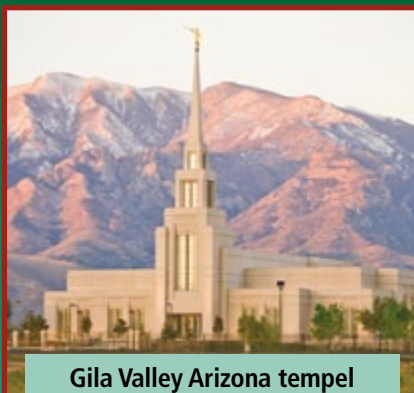
Oquirrh Mountain Utah tempel

Innviet 21. august 2009
av president Thomas S. Monson

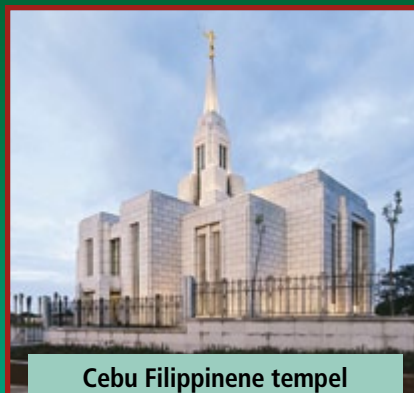
Vancouver British Columbia tempel

Innviet 2. mai 2010
av president Thomas S. Monson

Gila Valley Arizona tempel

Innviet 23. mai 2010
av president Thomas S. Monson

Cebu Filippinene tempel

Innviet 13. juni 2010
av president Thomas S. Monson

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Skriftene lærer meg om **Frelserens fødsel og annet komme**

Av Jennifer Maddy

Kirkens tidsskrifter

“For Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet med sine engler, og da skal han gi enhver igjen etter hans gjerning” (Matteus 16:27).

Itusenvís av år vitnet profetene om at Jesus Kristus, Guds Sønn, ville bli født på jorden. I Skriftene kan vi lese hva disse profetene sa. I Det gamle testamente sa Jesaja at Jesus ville være Fredsfyrsten og at han ville lede den sanne Kirke. I Mormons bok så Nephi Jesu mor Maria i et syn, og han så Jesus undervise jordens innbyggere. Kong Benjamin underviste sitt folk om de mirakler Kristus ville utføre når han kom til jorden.

Noen år før Frelseren ble født, sto profeten Samuel på en mur for å fortelle nephittene som de tegn som

ville vise seg. Han sa at når Frelseren ble født, ville det vise seg en ny stjerne på himmelen. I Det nye testamente kan vi lese om den samme stjernen – de vise menn fulgte den for å finne Jesusbarnet.

I Skriftene underviser også profetene om Jesu Kristi annet komme til jorden. I Mormons bok vitner Moroni om Frelserens tilbakekomst. I Det gamle testamente omtaler

Malaki hva som vil skje i de siste dager før det annet komme.

Skriftene inneholder profeters vitnesbyrd om Jesus Kristus fra mange ulike perioder i historien. I Skriftene kan vi også lese om Jesu eksempel. Vi trenger å følge hans eksempel for å forberede oss til at han skal komme tilbake og bo på jorden igjen.

AKTIVITET

Du kan lage din egen bildebok om Jesu Kristi liv. Klipp ut bildene på side 65. Lag huller i hver side der det er anvist, og legg sidene i riktig rekkefølge. Bruk hyssing til å knytte sidene sammen gjennom hullene. Du kan se gjennom denne boken sammen med familien din på familiens hjemmeaften, og snakke om Frelserens liv. ■

1

2

3

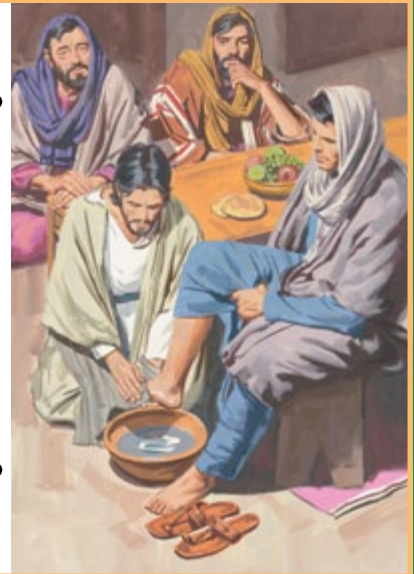
4

5

6

7

8

9

JULETREET

Av Harriet R. Uchtdorf

2 verdenskrig var nettopp over, og de fleste tyskere hadde svært lite mat eller penger. Min fødselsdag nærmet seg, bare noen uker før jul. Jeg forventet ikke å få hverken jule- eller fødselsdagsgaver, fordi jeg var fullstendig klar over – selv som liten jente – at mor og far strevde med å dekke våre grunnleggende behov. I den store byen vår var sulten allestedsnærværende. Det var en trist og mørk tid.

På min fødselsdag lå det, til min forbauselse og glede, en nydelig gave – bare til meg – på

kjøkkenbordet. Det var den vakreste gaven jeg kunne tenke meg – et bittelite *Weihnachtsbaum*, et juletre som var bare 30 cm høyt, fullt av lekker håndlaget pynt av tinnfolie. Tinnfolien reflekterte lyset i stuen på fortryllende vis. Da jeg tok tinnfoliepynten nærmere i øyesyn, oppdaget jeg til min forbauselse at de var fylt med små karameller. Det var som et mirakel. Hvor hadde mor fått tak i det lille, eviggrønne treet, tinnfolien og noe så sjeldent som sukker?

Den dag i dag vet jeg fremdeles ikke hvordan hun fikk til dette miraklet på en tid da ingen av disse kostelige tingene var tilgjengelige.

For meg vil det for alltid være et symbol på mine foreldres dype kjærlighet til meg, og et symbol på håp, kjærlighet og julens sanne betydning.

I julen har vi fremdeles et juletre i vårt hjem, nå pyntet med elektriske lys og allslags pynt. Når vi er sammen med våre barn og barnebarn, varmer det vakre treet og de tindrende lysene mitt hjerte og vekker gode minner om et lykkelig familieøyeblikk som kom av et ørlite tre med skinnende pynt laget av tinnfolie. ■

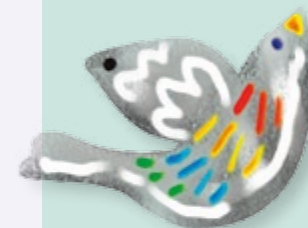
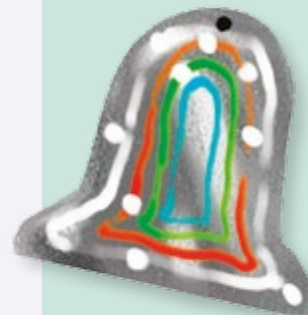
Harriet R. Uchtdorf er gift med president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap

Håndlaget pynt

Overrask familien din med å lage litt håndlaget pynt, du også! Dette trenger du:

- en julekakeform eller et lite drikkeglass
- stivt papir som kartong eller papp
- blyant
- saks
- aluminiumsfolie (valgfritt)
- hvitt, flytende lim
- tusjer (eller fargestifter eller fargeblyanter)
- garn, fargebånd eller hyssing

1. Strek rundt kakeformen eller glasset på det stive papiret.
2. Be mor eller far om hjelp til å klippe ut formen.
3. Riv av en bit folie og bruk den til å dekke papirformen. Lim kantene på folien fast på baksiden av pynten. (Hvis du ikke bruker folie, hopper du over dette trinnet og følger de andre trinnene.)
4. Lag linjer av lim foran på pynten. La limet bli helt tørt.
5. Bruk tusjer til å farge innimellom limet. (Hvis du ikke bruker folie, kan du også bruke fargestifter eller fargeblyanter.)
6. Be mor eller far om hjelp til å stikke hull øverst i pynten. Stikk et lite stykke garn, bånd eller hyssing gjennom hullet og knytt rundt toppen.
7. Heng pynten på din families *Weihnachtsbaum*, eller gi den som gave.

Mitt misjonsfond

Av Spencer S.

Jeg vet dette kan høres rart ut, men jeg har spart penger til å reise på misjon siden før jeg ble født. Da mor fant ut at hun skulle få barn, tok hun en tom blikkboks, laget et hull i den og merket den "Misjonsfond". Siden den dagen har min familie og jeg spart til min misjon.

Hele familien har deltatt i sparingen til min misjon. Etter at jeg var født, pleide mine onkler og tanter som kom på besøk, å legge filippin-ske pesos i misjonsfond-boksen. Og til høytider som jul eller nyttår pleide familien min å gi meg penger som jeg kunne legge i misjonsfondet.

Iblant får jeg penger av mine besteforeldre når jeg gjør det bra på skolen og i konkurranser. Disse gavene går også til misjonsfondet mitt. En gang jeg fikk mange medaljer, tallet min

tante alle medaljene og ga meg penger for hver av dem. Etter at jeg hadde betalt tiende, gikk disse pengene også til misjonsfondet mitt.

Da jeg ble døpt, vokste mitt ønske om å reise på misjon seg enda sterkere. Min familie satte seg som mål å spare nok penger til å betale for hele misjonen min. Etter-som jeg nå har søsken, blir penger vi sparer, lagt i deres misjonsfond også.

Jeg er nå ni år gammel og nesten halvveis til jeg er gammel nok til å reise på misjon. Mitt ønske om å reise på misjon har blitt sterkere fordi jeg vet at så mange har bidratt til mitt misjonsfond.

Jeg vil fortsette å spare til min misjon. Jeg vet at min himmelske Fader vil vel-signe meg slik at jeg en dag kan tjene ham som misjonær. ■

TROSARTIKLENE

I JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE

---

2 VI TROR PÅ GUD DEN EVIGE FADER OG PÅ HANS SØNN JESUS KRISTUS OG PÅ DEN HELLIGE ÅND.

2 Vi tror at menneskene vil bli straffet for sine egne synder og ikke for Adams overtredelse.

3 Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser.

4 Vi tror at evangeliets første prinsipper og ordinanser er: for det første, tro på Herren Jesus Kristus, for det annet, omvendelse, for det tredje, dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, for det fjerde, håndspåleggelse for Den Hellige Ånds gave.

5 Vi tror at en mann må kalles av Gud ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet for å kunne forkynne evangeliet og forrette dets ordinanser.

6 Vi tror på den samme organisasjon som fantes i den opprinnelige Kirke, nemlig apostler, profeter, hyrder, lærere, evangelister osv.

7 Vi tror på tungemålgaven, profeti, åpenbaring, syner, helbredelse, tydning av tunger osv.

8 Vi tror at Bibelen er Guds ord så langt som den er riktig oversatt. Vi tror også at Mormons bok er Guds ord.

9 Vi tror på alt som Gud har åpenbart, alt som han nå åpenbarer, og vi tror at han fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike.

10 Vi tror på Israels innsamling i bokstavelig forstand og på gjenopprettelsen av de ti stammer, at Sion (det nye Jerusalem) vil bli bygget på det amerikanske kontinent, at Kristus personlig vil regjere på jorden, og at jorden vil bli fornyet og få sin paradisiske herlighet.

11 Vi fordrer rett til å dyrke Den Allmektige Gud i overensstemmelse med vår egen samvittighet, og innrømmer alle mennesker den samme rett. La dem tilbe hva som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte de ønsker.

12 Vi tror at vi må innordne oss under konger, presidenter, fyrster og øvrighetspersoner og at vi må adlyde, hedre og oppholde lovene.

13 Vi tror at vi må være ærlige, pålitelige, kyske, kjærlige, dydige, og at vi må gjøre godt mot alle mennesker. Vi kan i sannhet si at vi følger Paulus' formaning – vi tror alt, vi håper alt, vi har tålt meget, og vi håper å bli i stand til å utholde alt. Vi trakter etter alt som er dydig, skjønt, prisverdig og godt.

Joseph Smith.

Et annerledes juletre

Av Eliana Osborn

Basert på en sann historie

“Ta mitt åk på dere og lær av meg”

(Matteus 11:29).

1. Carlos gledet seg til jul. Dette året var det noe som var annerledes hjemme. Et stort tre laget av glinsende grønt papir hang på døren.

4. Carlos likte den ideen. Araceli løp til pynten og fant seg en rød blyant.

Den er god. Kan jeg skrive at Jesus utførte mange mirakler?

Det passer perfekt. Dere har begge strålende ideer!

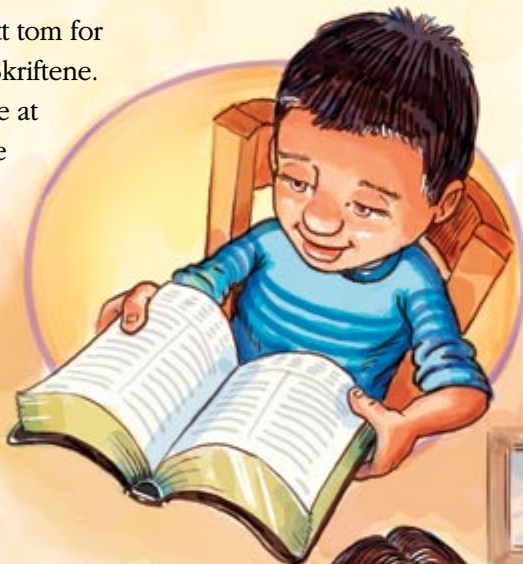
5.

6. Hver kveld etter middag laget Araceli og Carlos en ny pynt og hengte den på treet. Diego bidro med å fortelle dem at han er glad i Jesus.

7. Da de hadde gått tom for ideer, lette de i Skriftene. Carlos visste ikke at det var så mange vers om Jesus!

8. På julaften sang hele familien sanger og leste det som sto på pynten de hadde hengt på treet. Carlos var glad for at han visste så mye om Jesus. Han visste at han var klar til å feire jul i år.

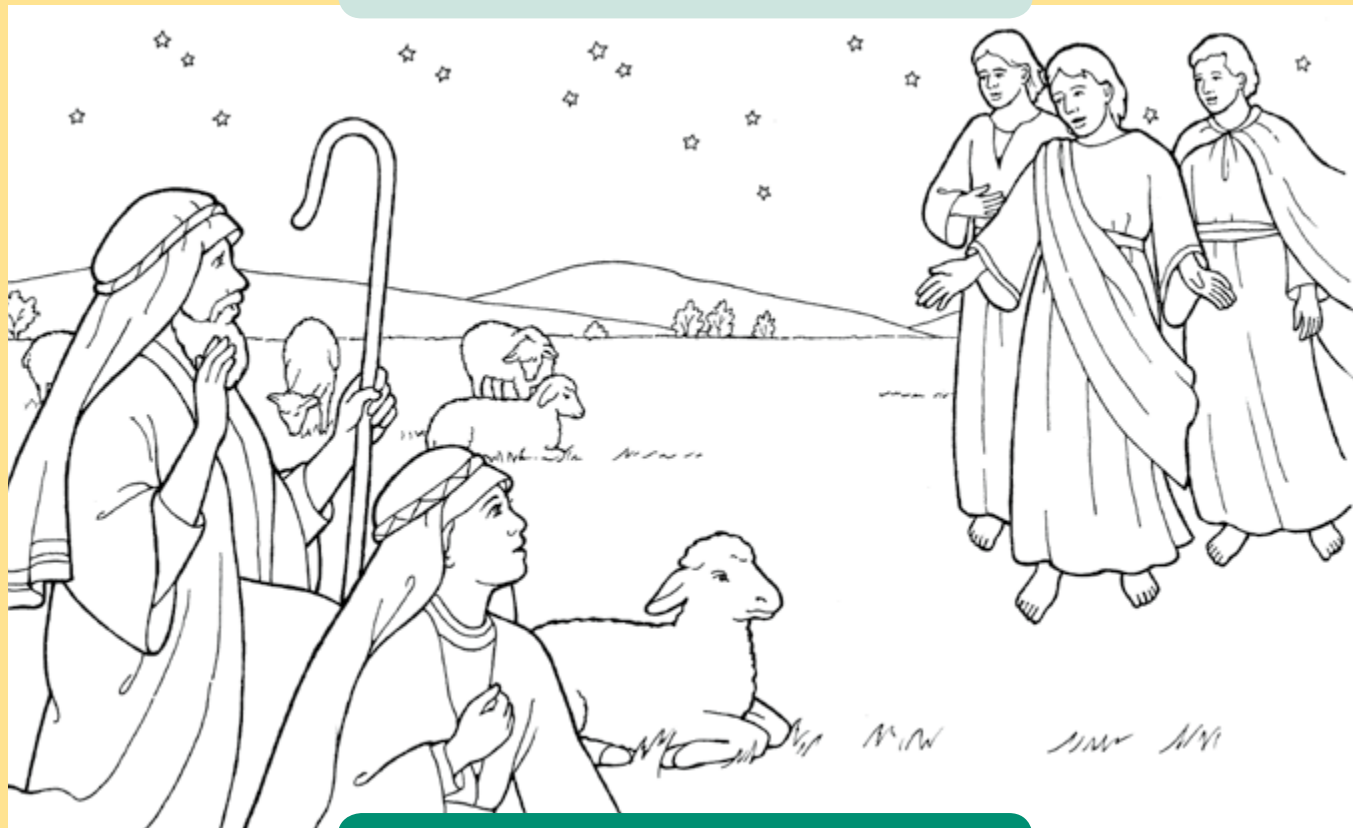
FINN ULIKHETENE

Disse barna lærer om Jesu Kristi fødsel ved å rollespille noe av det som hendte da Jesus ble

født. Se om du kan finne de ni ulikhetene mellom de to tegningene.

EN SIDE Å FARGELEGGE

JULEEVANGELIET

Hjelp til foreldre

Les historien om den første jul i Lukas 2. Mens du leser, skulle du hjelpe barna å legge merke til hendelser som er vist i de to bildene, og gi dem tilstrekkelig tid til å fargelegge dem.

Nye misjonspresidenter velsignet ved å utøve tro

Av Heather Whittle Wrigley

Kirkens tidsskrifter

I juni ble 128 nye misjonspresidenter og deres hustruer invitert til opplæringscenteret for misjonærer i Provo, Utah for å motta instruksjoner før de skulle ta fatt på sine oppdrag.

President Thomas S. Monson åpnet det fire dager lange seminaret, som ble holdt fra 22. til 26. juni, med å si: "Dere har blitt utvalgt blant Kirkens mest trofaste medlemmer, og nå har dere anledning til å reise ut på Herrens innhøstingsmark... Jeg kjenner ikke til noen mark som frembringer mer velluktende eller et større antall roser enn den misjonsmark dere er kalt til."

Ekteparene kommer fra hele verden – 22 land – og kommer til å tjenestegjøre over hele verden på 18 språk. De har forskjellig bakgrunn, men de har allerede noe til felles.

Ettersom disse nykalte misjonspresidentene og deres hustruer har ofret for å forberede seg timelig og åndelig, ser de nesten umiddelbart velsignelsene av å utøve tro.

De må ofre

Tjeneste som misjonspresident er et både krevende og åndelig stimulerende treårig oppdrag. Når de vier seg til dette kallet, setter mange ektepar i bunn og grunn sitt gamle liv på vent, herunder sitt arbeid og sin familie.

Avbrudd i yrkeskarrieren kan i noen tilfeller innebære økonomisk tap. Selv om Kirken gir misjonspresidenter en minimal godtgjørelse for levekostnader, har ekteparene som regel økonomiske midler til å supplere denne godtgjørelsen.

Da Marcus Martins og hans hustru Mirian ble kalt til Brasil São Paulo nord misjon, ble

ekteparet fra Laie, Hawaii fortalt av eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum at det ville innebære offer, men han ba dem om å ikke ofre for mye.

Ekteparet Martins dro hjem og ba om å få vite hvordan de kunne få råd til å ta imot denne anledningen. De solgte alt. "Velsignelsen – vi solgte alt på én dag," sier søster Martins. "Det var et mirakel for oss."

Kanskje ikke alle må ofre økonomisk, men enhver misjonspresident og hans hustru vil oppleve en eller annen prøve på sin tro.

For Gary og Pamela Rasmussen fra Tucson, Arizona innebar kallet til Japan Sendai misjon at de måtte forlate sine seks barn og 23 barnebarn.

"Jeg vet at vår himmelske Fader kan ta seg bedre av barna enn jeg kan," sier søster Rasmussen. "Så vi gjør dette med glede, og vi tror at dette vil bli til stor velsignelse for dem."

Mange som tar imot kallet om å virke som misjonspresident og misjonspresidentens ledsager, uttrykker denne velvillige innstillingen til å ofre.

"Jeg lurer noen ganger på hva som egentlig kan regnes som et offer, fordi noe som kan være veldig vanskelig for noen, er kanskje ikke like vanskelig for en annen," sier president Martins. "Mange ganger i vårt liv ... har vi sagt at vi vil sette Herren først, og at vi vil gjøre hva som helst og reise hvor som helst for Herren. Så vi ser egentlig ikke på det som et offer... Det er et privilegium, en ære å legge alt annet til side."

De må være forberedt

I tiden før en misjonspresident og hans hustru tar fatt på sitt oppdrag, finner mye åndelig og timelig forberedelse sted. Misjonspresidenter blir som regel kalt mer enn seks måneder før, men iblant kan denne forberedelsestiden bli avkortet. Brent og Anne Scott fra Eden, Utah ble kalt til å lede Canada Toronto misjon bare en uke før misjonspresidentenes seminar og to måneder før de skulle ta fatt på sin tjeneste.

Samtidig som de fortalte venner og familie om kallet og prøvde å finne ut hva de skulle gjøre med boligen sin, studerte de håndbøker, hørte på CD-er og gjorde andre åndelige forberedelser. De sier imidlertid at deres viktigste forberedelse var seminaret ved MTC.

“Det er en åndelig fordypelse i kunnskap,” sier president Scott. “Å få være sammen med en gruppe mennesker som har [ofret for å tjene Herren], og å bli undervist av profeter, seere og åpenbarere ... har absolutt vært en av vårt livs største opplevelser.”

De lærer visdom

I løpet av det fire dager lange seminaret i juni mottok misjonspresidentene og deres hustruer åndelig føde i form av budskap fra Det første presidentskap og flere medlemmer av De tolv apostlers quorum.

“Da vi lyttet til dem, [følte vi] at Herren var der, at han bryr seg, at dette er hans verk, at dette er hans tjenere og at vi har det privilegium å få reise ut og representere Frelseren,” sier søster Scott.

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum uttrykte noen av sine håp for de nye misjonspresidentene og deres ledsagere.

“Måtte dere ha god fysisk, følelsesmessig og åndelig helse, og lykkes med å lære, undervise i og anvende Jesu Kristi lære,” sa han. “Jeg håper også dere vil klare å anvende medlemmenes styrke, fokusere på ordinansene og å være sammen med Herren, Kirkens medlemmer og de dyrebare misjonærene dere har ansvar for.” ■

*Nykalte misjons-
presidenter deltar
på et fire dager
langt seminar ved
opplæringssen-
teret for misjo-
nærer i Provo,
Utah kort tid
før de reiser til
misjonsmarken.*

Syv søstre lyser opp på misjonsmarken

Pleiadene, eller de syv søstre, er et stjernebilde av syv stjerner som er så langt borte at lyset fra dem trenger 350 år på å nå jorden.

Disse søstrene, som er fra tidlig i 20-årene til slutten av 30-årene, lar sitt lys skinne i sin familie og på misjonsmarken ved å dele evangeliet med mennesker i fem land.

Marisol (Chile Osorno), Antonia (Argentina Resistencia), Daniela (Costa Rica San José), Florencia (Honduras Comayaguela), Verónica (Chile Santiago East), Anai (Guatemala City nord) og Balbina Nava Aguilar (Argentina Bahía Blanca) fra Mexico er alle på misjon for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige samtidig.

Søstrenes første kontakt med Kirkens misjonærer var da de begynte

å ta gratis engelsktimer i et lokalt møtehus. I 2006 ble de døpt – sammen med en annen søster og sin bror. Deres foreldre, Albino Nava og Isidra Aguilar, som hadde sluttet seg til Kirken 30 år tidligere, kom samtidig tilbake til full aktivitet.

Søster Aguilar sier hun kan se det gode som har kommet av å sende sine syv døtre på misjon.

“De er i Herrens hender, arbeider, forkytter hans evangelium for å bringe flere sjeler [til ham],” sier hun.

“Jeg elsker evangeliet, og jeg vet at arbeidet forandrer liv,” sier Florencia. “Det har forandret mitt, og det vil forandre livet til dem jeg underviser.”

Søstrene begynner å komme hjem på slutten av 2011. ■

Generalautoriteter besøker regelmessig Kirkens medlemmer over hele verden. Du kan finne rapporter om deres besøk på news.lds.org, så vel som under Prophets and Apostles Speak Today på prophets.lds.org, på engelsk, fransk, tysk, italiensk portugisisk og spansk. Her er noen korte beretninger om reiser den senere tid.

- 26. mai 2011 talte president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, til 800 samfunns-, forretnings- og religionsledere som deltok på Los Angeles World Affairs Council, en partinøytral organisasjon som arbeider for å fremme global forståelse. President Uchtdorf talte om Kirkens vekst fra 1830 til i dag. Søk på “Uchtdorf, Los Angeles” på news.lds.org.

- 5. juni 2011 organiserte eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum Moskva Russland stav – den første i Russland og den andre i området som tidligere var Sovjetunionen. Over 1100 var tilstede. Søk på “Nelson, Moscow” på news.lds.org.

- I mai besøkte eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum India, Hong Kong (hvor han fikk selskap av eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum) og til slutt Mongolia. Søk på “Holland, India” på news.lds.org.

- 15. juni 2011 besøkte presiderende biskop H. David Burton Higashi Matsushima i Japan for å vurdere forholdene i landet etter jordskjelvet og tsunamien 11. mars, og for å iakttas Kirkens hjelpeinnsats der. Søk på “Burton, Japan” på news.lds.org. ■

FOTO: GIENGITT MED TILLATELSE FRA ANAI NAVA

Disse syv søsknene fra Mexico City er ute på heltidsmisjon på forskjellige steder i verden samtidig.

Endrede retningslinjer for seniormisjonærer

Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum godkjente nylig endrede retningslinjer for lengden på seniormisjonærtjeneste og misjonærenes innkvartering, for å oppmuntre flere ektepar til å reise på heltidsmisjon og for å forbedre deres misjonsopplevelse.

Fra og med 1. september 2011 kan ektepar nå virke i 6, 12, 18 eller 23 måneder. I tillegg er det fastsatt en øvre grense for boligkostnader på US \$ 1400. Ektepar vil fremdeles betale mat og andre personlige utgifter.

Tidligere ble ektepar som virket utenfor sitt eget land, kalt for minst 18 måneder. De som ønsker å virke utenfor sitt eget land i mindre enn 18 måneder, kan nå gjøre det hvis de betaler for sin egen transport til og fra misjonsmarken.

Spørsmål som angår seniormisjonærer, kan sendes til seniormissionaryservices@ldschurch.org. ■

Jerusalem-filmsett innviet

Jerusalem-filmsettet som Kirken har bygget for

Kirkens nye filmsett i Goshen, Utah vil bli brukt til å spille inn scener fra Jesu Kristi liv slik de er skildret i Det nye testamente.

evangelieorienterte filmproduksjoner, har blitt innviet og er nå tatt i bruk til filminnspilling. I første omgang brukes det til å lage New Testament Scripture Library Project – en serie vignetter som fremstiller viktige hendelser i Jesu Kristi og apostlenes liv.

Settet er en del av LDS Motion Picture Studio South i Goshen, Utah, mindre enn 10 mil syd for Kirkens hovedkvarter i Salt Lake City. Det er ingen eksakt kopi av Jerusalem, men

en gjenskapelse av viktige deler av byen.

Den lille byen Goshen ble valgt på grunn av det omkringliggende områdets likhet på Jerusalems geografi – bølgende åser, sletter, klynger med sedertrær, sanddyner og en elv. Utah Lake, som ligger like i nærheten, vil være stedfortreder for Gennesaretsjøen.

I noen tilfeller vil databaserte visuelle effekter fylle ut detaljer som settet ikke kan vise. ■

Kirken utvider sitt Internett-tilbud på flere språk

LDS.org utvider sitt språktilbud. Nylig ble 48 nye språkinnholdssider lagt til på Kirkens offisielle nettsted. Ved å klikke på et språk under koblingen "Languages" i øvre høyre hjørne av en hvilken som helst side av LDS.org, kan brukere se koblinger til kirkemateriell som er tilgjengelig på Internett på dette språket.

Forskjellige deler av LDS.org vil til slutt være tilgjengelige på 10 til 15 språk. Når det skjer, vil språksiden for disse språkene bli fjernet. (Det er for eksempel ingen språkside for engelsk, fransk, tysk, italiensk, portugisisk eller spansk, etter som disse språkene allerede har store deler av LDS.org på sitt språk.)

Kirkens ansatte arbeider også med å gjøre tidsskrifter og annet oversatt materiell fra LDS.org tilgjengelig for mobile enheter. ■

Åpent hus for Quetzaltenango tempel, innvielsen bekjentgjort

For å feire innvielsen av Quetzaltenango Guatemala tempel vil Kirkens ungdom i landet delta i en kulturell musikk- og danseforestilling lørdag 10. desember 2011.

Søndag 11. desember 2011 vil så templet bli innviet i tre sesjoner, som vil bli overført til alle enheter i Guatemala.

Etter innvielsen vil templet åpne for ordinanser tirsdag 13. desember 2011.

Kirken håper å kunne bygge tempel i Frankrike

President Thomas S. Monson bekjentgjorde i juli at Kirken håper å bygge sitt første tempel i Frankrike i utkanten av Paris.

Kirken har i flere måneder vært i kontakt med lokale myndigheter.

Det er tidligere gjort flere forsøk på finne en passende tomt til et tempel i Frankrike, men ingen av dem ble sluttbehandlet. Franske medlemmer av Kirken som ønsker å besøke et tempel, reiser som regel til et av sine europeiske naboland.

Nytt lydformat for Skriftene bedrer tilgjengeligheten

Kirken har lansert en lydversjon av standardverkene for nedlasting på iTunes i lydbok- (kalt "forbedret lydinnhold" på iTunes) eller MP3-format.

Lydversjonen av alle standardverkene er tilgjengelig på engelsk og spansk, og i tillegg finnes det lydversjoner av den japanske, portugisiske og koreanske trippelkombinasjonen.

For å få tilgang til disse nye ressursene går du til Skriftene på Kirkens kanal på iTunes.lids.org. ■

Lydversjoner av standardverkene er nå tilgjengelige på flere språk på iTunes.lids.org.

Jeg ble overveldet av takknemlighet

Sagt av siste-dagers-hellige er alltid en av de første artiklene jeg leser når bladet kommer hver måned. Slik var det også da jeg leste "Dere var englene" (*Liahona*, des. 2010, 38). Den traff meg med stor åndelig kraft, og jeg ble overveldet av takknemlighet for vår Frelasers misjon og for dem som så uselvisk utfører tjeneste i hans navn. Jeg er dypt takknemlig til Heidi Windish Fernandez for at hun fortalte om sin fantastiske opplevelse.

Larry D. Kump, West Virginia, USA

Liahona gjør utslag

Budskapene i *Liahona* har alltid hjulpet meg som person, far, ektemann og leder, og generalkonferansenumrene bringer en spesiell ånd inn i vårt hjem. Jeg bestiller alltid egne konferansenumre til meg selv, min hustru og til hver av mine sønner slik at vi kan lese og markere talene slik vi ønsker, og så vi slipper å vente på tur. På slutten av året setter vi bladene i permer, og vi gir overskytende blader til venner som er mindre aktive eller ikke-medlemmer. Jeg vitner om at *Liahona* gjør utslag i vårt liv.

Fabio Allegretti Cooper, Brasil

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet. ■

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er noen få eksempler.

"Min tjeneste som enslig medlem", side 12: Etter å ha lest søster Burdetts historie, kan du vurdere å snakke om hvilke velsignelser som kommer av tjeneste i Kirken. Du kan be familiemedlemmer om å fortelle om noe meningsfylt de har opplevd mens de har utført et kall.

"Kunnskapen om at Frelseren lever gir oss fred og glede", side 18: Vurder å spørre familiemedlemmene hva de kan gjøre for Frelseren neste år. Les de siste avsnittene av artikkelen under "Vår gave til Ham". Hva sier eldste Nelson er den største gave vi kan gi til Herren?

"Kom, la oss ham prise", side 42: Før leksjonen tar du bønnen til hjelp og velger ut den delen eller de delene som er mest relevante for din familie. Hvis du velger den delen som omhandler hyrdene, kan du gjerne formidle president Monsons råd om

å "aldri vente med å følge en tilskyndelse" og drøfte med din familie hva denne uttalelsen betyr. For å demonstrere dette poenget for yngre barn, kan du hviske en instruksjon i øret deres og oppfordre dem til å følge den.

"Møt bror Joseph", side 58: Vurder å vise et bilde av Joseph Smith mens du leser faktalisten om ham i artikkelen. Dere kan gjerne spille et spill etter leksjonen for å finne ut hvor mange fakta familien husker.

"De ordene", side 60: Etter å ha lest artikkelen som familie, kan du vurdere å drøfte hva familiemedlemmene kan si hvis noen rundt dem bruker stygt språk. Du kan også gjerne forklare for små barn hvorfor vi er blitt befalt i 2 Mosebok 20:7 at vi ikke skal misbruke Herrens navn (se også L&p 63:60–64). ■

Omvendelsesberetninger og Ånden

Da jeg gikk i en menighet for unge voksne, hadde jeg familiens hjemmeaften sammen med min menighetsfamilie. En av mine mest minneverdige familiens hjemmeaftener noensinne var en kveld heltidsmisjonærene hadde ledelsen.

Eldstene ba flere av konvertittene i menigheten vår om å fortelle hvordan de kom inn i Kirken. Mens konvertittene snakket, var Ånden unektelig tilstede.

Etter å ha hørt historiene, kom jeg til å tenke på mine egne misjonærerfaringer

– både som heltidsmisjonær og som livstidsmisjonær. Jeg evaluerte på nytt min egen innsats for å spre evangeliet i hverdagen, og fortsatte å reflektere over dette i ukene som kom.

Da jeg senere ble kalt som ansvarlig for familiens hjemmeaften i menigheten, gjorde jeg et poeng av fra tid til annen å fortsette med å la konvertitter fortelle om hvordan de ble medlem, og jeg ba forskjellige konvertitter i menigheten om å bidra. ■

Janna McFerson, California, USA

SØNNENS LYS

Av Jeff S. McIntosh

Etter å ha jobbet i butikker og solgt herreklær i mange år, ble jeg ganske flink til å koordinere skjorter og slips med dressene jeg solgte. Det var givende å plukke ut den perfekte kombinasjonen, og kundene mine var som regel fornøyd med valgene jeg ga dem.

I én butikk hang imidlertid dressene i et område med fluorescerende lys, mens skjorter og slips hang i et annet område under vanlige glødepærer. Denne lysforskjellen visste seg å bli ganske krevende.

Det var ganske vanlig at etter at en kunde hadde bestemt seg for en dress eller to, gikk jeg for å finne en rekke skjorter og slips som jeg mente ville passe bra. Men så snart skjortene og slipsene ble flyttet fra det ene området til det andre og plassert ved siden av dressene, var resultatet overraskende – fargene “forandret seg” i det nye lyset og passet ikke i det hele tatt.

Det fungerte bedre å ta en dress med til området hvor skjortene og slipsene hang. Men selv med denne metoden ble kundene ofte forvirret fordi dressene vi holdt, ikke lignet på dem de nettopp hadde valgt. En dress som så olivengrønn ut under det fluorescerende lyset, virket nå grå, gråbrun eller brun under de vanlige glødelampene. Svarte, koksgrå og

Lys hjelper oss å se sannheten – og å se den klarere.

marineblå dresser gjennomgikk en tilsvarende forvandling.

Som oftest måtte jeg løse problemet ved å ta kundene med meg ut for å se valgene deres i dagslys. Ved å se ved hjelp av sollyset kunne vi raskt skjelne de virkelige fargene og treffe passende valg.

I den virkelige verden står vi overfor valg hver eneste dag. Iblant blir disse valgene misfarget av menneskebud. Andre blir overskygget av denne verdens fristelser. Alternativene foran oss virker kanskje ikke alltid riktige, eller vi kan bli forvirret med hensyn til hva som er ekte eller ikke. Vi lurar kanskje på hvordan vi kan skjelne hva som er sant.

Jeg har funnet ut at løsningen er å se alternativene i Sønnens lys, eller i lys av hans eksempel, for han lovet: “Jeg vil også være deres lys i villmarken, og hvis dere holder mine bud, vil jeg berede veien for dere ... og dere skal vite at dere blir ledet av meg” (1 Nephi 17:13; uthevelse tilføyd).

Å gjøre vårt ytterste for å velge med det sanne lys vil hjelpe oss å ta gode valg for vår familie og oss selv. Og ved å se hen til Gud ved Den hellige ånds veiledning, vil vi ikke bli ført vill, men vil kjenne godt fra ondt (se Moroni 7:16).

Hvis vi velger å følge ham, har vår kjærlige Frelser til og med lovet å dele sitt lys med oss: “Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag” (L&p 50:24). ■

I Marias armer, av Simon Dewey

“Se, jeg kommer til mine egne for å oppfylle alle ting som jeg har kunngjort for menneskenes barn fra verdens grunnvoll ble lagt, og for å gjøre både Faderens og

Sønnens vilje – Faderens på grunn av meg, og Sønnens på grunn av mitt kjød. Og se, tiden er for hånden, og i natt skal tegnet bli gitt” (3 Nephi 1:14).

“Jeg vitner om at Jesus Kristus er den levende Guds guddommelige Sønn,” skriver eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum. “Han vil elske deg, oppbygge deg og tilkjenne seg for deg hvis du vil elske ham og holde hans bud (se Johannes 14:21). Kloke menn og kvinner forguder ham fremdeles.” Se “Kunnskapen om at Frelseren lever gir oss fred og glede”, side 18.

